

Časopis České obce sokolské

SOKOL

červen
2013

Muž, který zdvihá sny

Olympionik Jiří Orság již myslí
na olympiádu v Rio de Janeiru

Slovinský Sokol slaví 150. výročí

V roce 1863 vznikla první sokolská jednota
mimo území českých zemí – ve slovinské Lublani

Chceme být moderní, uznávanou institucí,

říká ředitel Ústřední školy ČOS Martin Chlumský

Zálesácký závod zdatnosti 2013 ve fotografiích

Z obsahu

Zpravodajství

- 4 Sokolové čelili povodním
- 5 Slovinský Sokol slaví 150. výročí
Jednání s Mezinárodní federací woodballu
- 6 V Příboře slaví 120 let Sokola
- 7 V Bojkovicích křtili zrekonstruované kurty
Výročí župního časopisu
- 8-9 Ohlédnutí za jubilejním Oetzem
- 10 Humenské kořene telovýchovy a sportu

Sokolská všestrannost, sport pro všechny

- 11 Přebor ČOS všestrannosti mladšího žactva
Aktivní bilance sokolek z Jalůvčí
- 12-13 Sokolové pod Řípem ve fotografiích

Výkonnostní a vrcholový sport

- 14 Sokol Pražský v rytmu rokenrolu
Vršovický gymnasta Švehlík dominoval na MČR kategorii kadetů
- 15 Moderní gymnasty dosáhly významného úspěchu
- 16-17 Mým cílem je olympiáda v Riu
- 18 Muž, který zdvihá sny
- 19 Vítkovičtí volnostylaři chtějí obhájit titul
Dva tituly pro zlínské vzpěrače
- 20 V Hill 's Cupu úspěšní sokolové z Maxiček
Mistrovský finiš basketbalistů Sokola Pražského
- 21 Úspěšné vystoupení mladých klatovských šachistů
Volejbalový titul patří České Třebové
- 22-23 Chceme být moderní, uznávanou institucí

Vzdělávání, kultura, společnost

- 24-25 Sokolští divadelníci si dali sraz v Lázních Toušeni
- 26 Cvičitelské memoáry II. třídy
- 27 Kouty a koutečky Tyršova domu II.
- 28-29 Tajemné šifry z Kokor staré sto let
- 29 Do knihovničky
- 30 První pomoc trochu jinak
- 31 Elektronická komunikační média a Sokol

Editorial

Svatá Markyta, hodila srp do žita. Tak toto přísloví charakterizuje období, kdy v létě začínají zemědělcům žně. A tak přemýšlím, který svatý by měl být patronem pro „žně sportovní“. Ty začínají dříve, v průběhu měsíce června, kdy končí ročníky jednotlivých sportovních soutěží a kdy se závodníci

a hráči radují (a nebo také ne) z dosažených výsledků v právě končícím ročníku soutěží různých úrovní – od extraligy až po okresní přebory, od kategorií žákovských po kategorie dospělých. Možná by to mohl být Medard (s upraveným příslovím „Medardova kápe – zlato kape“)...

Ale ať je to ten či onen, jisté je, že letošní „sokolské sportovní žně“ lze označit za úspěšné. Přesvědčit se o tom můžete i nad články v tomto vydání Sokola – republikové tituly vybojovali mladí volejbalisté z České Třebové, stejně jako mladí basketbalisté Sokola Pražského nebo mladí vzpěrači Sokola Jižní Svahy Zlín. Sokolští sportovci si úspěšně počínali také na mezinárodních mistrovstvích. V první řadě je asi třeba jmenovat vzpěrače Jiřího Orsága ze Sokola Karolínka a jeho dvě bronzové medaile z mistrovství Evropy. Právě olympionik Jiří Orság byl letos v květnu vyhlášen nejlepším sportovcem ČOS – o jeho prvních vzpěračských krůčcích i jeho cílech do budoucna si můžete právě v tomto vydání přečíst.

Nejsou ale jen „žně“ a radostné okamžiky. Jsou také události, kdy bychom chtěli, aby se nestaly. A tak stejně jako mnohá místa v naší republice, i sokolské jednoty musely čelit letošním povodním. Sokol Kralupy, Sokol Podmokly, ale také Sokol Kladno – jezdeckví, Sokol Hostivař či Sokol Vodňany – to jsou některé z jednot, jimž velká voda způsobila škodu. Z časových důvodů v tomto vydání přinášíme pouze základní informaci z prvních povodňových dní, ale v příštím vydání se k nim ještě vrátíme. Důležité je ale alespoň zde zmínit, že i v těchto těžkých okamžicích se projevuje sokolská solidarita, některé župy, jednoty i jedinci se ptají, jak mohou postiženým pomoci a projevují svůj zájem pomoci zcela konkrétně. Potvrzují tak, že solidarita, která je výrazem pravého sokolství, patří i dnes k živé sokolské tradici. A za to všem, kteří nabídli pomocnou ruku, patří poděkování a uznání.

Zdeněk Kubín

● **Časopis SOKOL**, 70. ročník, vydává Česká obec sokolská – IČO 00409537. Navazuje na časopis Sokol vydávaný v Praze od roku 1871 a Sokolský věstník vydávaný od roku 1897 ● **Adresa redakce:** Česká obec sokolská, Újezd 450, 118 01 Praha 1, tel. 257 007 332 ● **E-mail:** zkubin@sokol.eu; redakce.sokol@seznam.cz. ● **Redakce:** Zdeněk Kubín ● **Grafické zpracování:** Linda Hušková ● **Redakční rada:** Josef Těšitel, Jaromír Kučera, Zdeněk Bartůněk, Helena Rezková, Renata Chomoutová, Zdeněk Kubín ● **Obálka:** Kateřina Gerýchová, úspěšná moderní gymnastka ze Sokola Praha 7, foto Elis Frühbauerová - poskytnuto jednotou ● **Tisk:** Tiskárna Macík Sedlčany ● **Nevyžádané rukopisy a fotografie se nevracejí.** Za věcný obsah článků odpovídají autoři a jejich obsah nemusí vždy korespondovat s názorem redakce. Redakce si vyhrazuje právo příspěvky přiměřeně upravovat, krátit nebo komentovat.

Zatopená sokolovna
Sokola Podmokly

Sokolové čelili povodním

■ Velká voda si nevybírání. Přejde a bere vše, co má v cestě, ohrožuje životy a ničí majetek. Letošní červnová povodeň sice nebyla tak velká jako ta v roce 2002, ale to je hodně plané těšínské jablíčko – i když vzdušná hladina vesměs nedosáhla takové výše, vystoupila hodně vysoko a postihla mnoho míst na území Čech. A protože si nevybírání, zasáhla i sokolské jednoty.

Povodeň z roku 2002 přinesla drazé zaplacenou zkušenost, na jejímž základě již hrozba velkou vodou není snad nikde podceňována, a na jejímž základě také mnohde byla vybudována různá protipovodňová opatření (ale ne všude, což ale asi není možné), s protipovodňovými rozhodnutími se zbytečně neotálí, činnost se řídí vypracovanými protipovodňovými plány v obcích, stejně jako ve firmách či různých organizacích. Ale stejně... nespoutaný živel dokáže vždy překvapit.

Praha, Tyršův dům

S obavami sledovala zvyšující se hladinu i Česká obec sokolská. Při povodni 2002 byl právě Tyršův dům značně zasažen, když voda jím doslova protekla, vyšplhala se do několikametrové výše a zanechala po sobě škodu přes 40 milionů korun. Letos povodňová komise České obce sokolské, která byla nepřetržitě v činnosti, sledovala vývoj situace a přijímala aktuálně potřebná opatření. V průběhu protipovodňových aktivit v Tyršově domě v souladu s povodňovým plánem bylo v době vyhláše-

ní 3. stupně povodňové aktivity vystěhováno přízemí Tyršova domu, zejména tělocvična T1, uzavřen byl bazén a přerušen provoz Tyršova domu.

Ve čtvrtek 6. června byl od 7.00 hodin v Tyršově domě v Praze obnoven provoz – v souvislosti s přetrvávajícím 3. stupněm povodňové aktivity v omezeném rozsahu. Povodňová komise České obce sokolské konstatovala, že díky protipovodňovým zábránám instalovaným na Kampě a uzavření Čertovky, zůstal Tyršův dům vodou nedotčen a nedošlo k žádné újmě na zdraví ani ke škodám na majetku. Po odeznění bezprostřední hrozby bylo ve středu 5. června nastěhováno vše zpět, byly zahájeny nutné revize a učiněno vše pro to, aby byl opět zahájen provoz. Bazén v Tyršově domě mohl být zpřístupněn o několik dní později, až po nutných technologických revizích. Zajištění Tyršova domu bylo řízeno povodňovou komisí ČOS, a to v součinnosti s krizovými povodňovými štáby městské části Praha 1 a magistrátu hl. m. Prahy.

„Jsme nanejvýš solidární se sokoly, kteří nyní pracují na odstraňování následků této živelné pohromy – jak v jednotách, které byly povodni zasaženy přímo, tak ve svých obcích,“ uvedla starostka ČOS sestra Hana Moučková. „Česká obec sokolská je samozřejmě solidární se všemi občany, které letošní povodeň postihly. Jsme přesvědčení, že tak, jak patří k sokolským tradicím a nepsanému etickému kodexu Sokola, pomáhají těmto občanům i postiženým obcím so-

kolští dobrovolníci s odstraňováním následků povodně. Všem, kteří se do této dobrovolnické práce zapojili a zapojují, chci tímto jménem České obce sokolské poděkovat.“

Z postižených jednot

Letošním povodním, které zasáhly mnohá území Čech, nečelil jen Tyršův dům, ale také sokolové v jednotlivých postižených místech. Informace o sokolovnách a dalším sokolském majetku postiženém povodni se do Tyršova domu dostávaly postupně. Voda pronikla například do areálu a sokoloven Sokola Kralupy nad Vltavou či na Děčínku Sokola Podmokly.

K informování svých členů i veřejnosti o stavu v sokolském areálu využili sokolové v Kralupech své webové stránky. Na nich 4. června uvedli: „Bohužel nás přírodní živel nevynechal a máme ve všech našich objektech vodu. Vypadá to, že to bude něco kolem 20–30 cm v tělocvičně, 50–60 cm v Jodlovně a 100–130 cm v kině Střed. Doufáme, že voda již bude kulminovat, zatím pomalu postupuje. Jediným pozitivem je to, že to není bahno, jen kalná voda. Tímto bychom chtěli všechny naše příznivce poprosit o pomoc při úklidu (pomoc může být i materiální). Na této webové stránce uveřejníme opadnutí vody a začátek úklidu...“ (<http://www.sokol.kralupy.cz>).

V Děčíně Podmoklech byla situace horší. Sokolovna zdejší tělocvičné jednoty již byla výrazně zasažena při povodních v roce 2002. Odstranění škod a rekonstrukce tehdy trvaly několik let. Letos velká voda udeřila opět. „Voda je letos zhruba o jeden metr niž, než byla v roce 2002, ale i tak vystoupala hodně vysoko a zaplavila celé přízemní patro,“ uvedl starosta Sokola Podmokly bratr Petr Hammerle. „Základní vybavení jsme sice stihli přestěhovat, ale značné škody jsou na tělocvičně. Podlahy jsou zničené a stěny kontaminované. Konkrétní výši škody teprve budeme vyčíslovat, ale již nyní nám hrozí v důsledku povodně další ztráta: v naší tělocvičně zajišťujeme výuku tělocviku pro jednu základní a jednu střední školu. Pokud se nám nepodaří základní rekonstrukce do začátku školního roku a obnovit zde cvičení, hrozí, že tyto prostory budou neobsazeny a jednota tak přijde o finance z nájmu.“

Slovinský Sokol slaví 150. výročí

■ Slovinský Sokol si letos připomíná 150 let od svého vzniku – v roce 1863 vznikla první sokolská jednota ve Slovinsku (a také mimo území českých zemí) v Lublani pod názvem Južni Sokol. Oslavy tohoto výročí vrcholily 13.–16. června v Lublani (v této době toto vydání právě odcházelo do tisku) Mezinárodním sokolským setkáním, připraveným Sokolským svazem Slovinska (Sokolska zveza Slovenije – <http://www.sokolska-zveza.si>).

Součástí programu byla 14. června akademie k tomuto výročí a 15. června pak sokolský slet a sportovní festival. V průběhu oslav se rovněž konala schůze Světového svazu sokolstva. Českou obec sokolskou na těchto oslavách reprezentovali starostka ČOS sestra Hana Moučková a vedoucí zahraničního oddělení ČOS bratr Vladimír Dostál.

Slovinský Sokol vznikl podle českého vzoru v říjnu 1863 v Lublani pod názvem Gimnastično družstvo Južni sokol, který založili slovinští vlastenci. Výraznou osobností v tomto dění byl dr. Viktor Murnik. V roce 1905, kdy ve Slovinsku působilo již 115 sokolských jednot, byla založena zastřešující organizace Sokolský svaz Slovinska. Činnost slovinského Sokola byla velice bohatá, vedle pravidelného cvičení a dalších akcí se zde rovněž konaly slety, slovinští sokoli pravidelně jezdili na všesokolské slety do Prahy – poprvé již na II. všesokolský slet v roce 1891. Bohatou činností vyvíjí slovinský Sokol i v současnosti – sokolští sportovci se účastní různých mistrovských soutěží, pořádají se akademie a další sokolské akce.

-zk-

Fotografie z letošní akademie slovinských sokolů

Slovinští sokoli v roce 1930 – snímek je z jednoty Sokol Cerknica

Jednání s Mezinárodní federací woodballu

■ Víte, co je to woodball? Tato asijská hra podobná golfu a krocketu se stává velmi populární pro svoji jednoduchost i přístupnost pro všechny věkové kategorie. Vedení Mezinárodní federace woodballu (IWbF) navštívilo koncem května Českou obec sokolskou s nabídkou ke spolupráci. Mezinárodní delegaci vedl generální sekretář svazu Nick Chun-Ching Huang, jednání se také účastnil výkonný tajemník Sean Chi-Hsiang Weng a zástupce taiwanské obchodní kanceláře v Praze Steven Mei-Chao Yang.

Za ČOS se jednání zúčastnil ředitel Ústřední školy ČOS, náčelník a náčelnice ČOS a vedoucí zahraničního odboru. Součástí jednání bylo nejen praktické vyzkoušení této hry, ale také i předání vzájemných propagačních materiálů a darů. Ústřední škola ČOS tak získala jeden ukázkový set náčiní pro tuto hru. V budoucnu plánuje náčelnictvo a Ústřední škola ČOS zařadit představení woodballu do programů srazů cvičitelů a seminářů, pořádaných Ústřední školou.

-mch-

V Příboře slaví 120 let Sokola

■ Sokolové v Příboře letos slaví 120. výročí založení své jednoty, která je druhá nejstarší v Sokolské župě Beskydské Jana Čapka. I když vyvrcholení oslav připravují na srpen, toto kulaté výročí si jednota připomíná po celý rok. V rámci oslav se již například konaly či konají některé sportovní akce, jako je únorový „Turnaj neregistrovaných hráčů ve stolním tenise“, pořádaný v rámci regioturnaj Nový Jičín za účasti 37 hráčů. Dále je v plném proudu „Nohejbalová Sokolliga Příbor“ pro hráče z Příbora a okolí za účasti šesti družstev. Ke konci roku se pak chystá „Vánoční turnaj v sálové kopané“ a „Klubový vánoční turnaj ve stolním tenise“. Tyto akce nechce jednota organizovat jen u příležitosti letošního výročí, budou se konat i v roce příštím a přibudou k nim další, jako například „Příborský SoKolSlap“, rekreační cykloturistická akce, vždy poslední sobotu v červnu.

Jak to začalo...

Sokolská myšlenka se v našem městě dostala k životu 19. června 1892, kdy svolal Alois Jansa přípravnou schůzi pro založení tělocvičné jednoty. Na 6. srpna 1893 byla svolána ustavující schůze. Konala se v restauraci Mexico za přítomnosti 200 osob. Starostou Sokola byl zvolen JUDr. Hubert Slezák. Cvičilo se v sále městského pivovaru, kde měla jednota svou spolkovou místnost. V roce 1895 vystoupil výbor s myšlenkou postavit tělocvičnu. Jednota začala šetřit a sbírat dobrovolné příspěvky u svých členů na vybudování

vání vlastního přístřešku. Velkou část peněz věnoval na stavbu divadelní soubor a zisk byl i z kulturně-sociálních akcí. Ve dnech 7. a 8. září 1919 byla slavnostně sokolovna otevřena za účasti delegátů ČOS. Brzy však již nestačila. Proto výbor rozhodl o její další přestavbě a přístavbě. Stavba byla dokončena v roce 1933. Okupace život v naší jednotě zastavila, mnoho členů naší jednoty bylo uvězněno, majetek zabaven. Po válce to netrvalo dlouho a činnost naší jednoty byla znovu po XI. všesokolském sletu přerušena. Na znovuzrození jsme čekali až do 20. června 1991.

Pozvánka do Příbora

Všechny z široka daleka zveme na hlavní oslavy, které se budou konat 10. srpna od 14:00 hod. v areálu sokolovny.

Oslavy zahájí svým vystoupením mažoretky, dále budou průběžně probíhat sportovní a kulturní vystoupení členů Sokola Příbor a družebních organizací, ukázka tréninku žáků ve stolním

tenise, nezapomeneme ani na hojně soutěže pro děti za drobné odměny. K dětským radovánkám bude také připraven skákací hrad a zajímavé prolézačky.

V rámci oslav bude také uspořádána malá výstava z historie Sokola, zejména pak příborského. K občerstvení pro účastníky budou připraveny nejen klobásy, párky, špekáčky s trvale plápolajícím ohněm k opékání, koláče, nápoje různého druhu a charakteru, ale myslíme i na zdravou výživu s vegetariánským borščem a celozrnným chlebem.

K oslavám neodmyslitelně patří zábava. K tanci a poslechu nám bude hrát příborská skupina Largo. Při radostném křepčení se určitě unavíme, proto přijde vhod tradiční guláš, pivo, utopenci a jiné laskominy.

Držte nám prosím palce, ať nám vyjde počasí a když nebudete zrovna vědět kam na výlet, přijďte se podívat do rodiště Sigmunda Freuda, těšíme se na vás.

Karel Erle, jednatel T.J. Sokol Příbor

V Bojkovicích křtili zrekonstruované kurty

■ Prvními tenisovými údery starosty bojkovského Sokola Pavla Křížky, předsedy představenstva firmy EKKL Petra Klára, hospodáře T.J. Sokol Bojkovice Karla Koníčka a našeho podporovatele bývalého hejtmana Libora Lukáše byl 4. května slavnostně „pokřtěn“ nový antukový povrch zrekonstruovaných kurtů Sokola Bojkovice. Slavnostního otevření se mimo široké veřejnosti zúčastnili starosta a místostarosta Bojkovic, starosta družební obce Trenčianská Turná, ex-nejtman zlínského kraje Libor Lukáš, zástupce župy Komenského ve Zlíně a další vzácní hosté. Celý program moderovala Květa Ogrodníková, která po úvodním vystoupení mužského pěveckého sboru Vavříneček přivítala hosty. Poté následovaly proslovy starosty Sokola, starosty města Bojkovic a předsedy představenstva akciové společnosti EKKL, která byla generálním dodavatelem prací. Tito

Pásku zrekonstruovaných kurtů přestřihli starosta bojkovické jednoty, starosta Bojkovic a představitel firmy, která rekonstrukci prováděla

První hráči na zrekonstruovaných kurtech

tři pak společně přestřihli pásku, která byla symbolickou vstupní branou do areálu.

Jedním z hlavních bodů programu byla tenisová exhibice extraligových tenisových hráčů Filipa Brtnického a Davida Krčmáře. Po jejich zápase následovala na třech kurtech ukázka tenisových tréninků mládeže a na čtvrtém volejbalovém kurtu si s chutí zahráli volejbal členové naší jednoty. Významným zpestřením odpoledne byl rovněž zápas moderátora a baviče Josefa Náhlovského se svým synem proti našim mladým tenistům, resp. další tenisová utkání, která se postupně na jednotlivých kurtech hrála. Vzhledem k tomu, že počasí nám přálo, zhruba 250 lidí, kteří areál během dne navštívili, byli spokojeni a ohňostroj, který akci ve večerních hodinách uzavřel, byl důstojnou tečkou za sobotním dnem.

T.J. Sokol Bojkovice

Výročí župního časopisu

■ Letos uplyne již neuvěřitelných dvacet let od zahájení vydávání sokolského župního časopisu na Slovensku. Iniciativu vyvinul již v roce 1993 tehdejší župní vzdělavatel župy Komenského bratr Antonín Pšurný: „Pro lepší vzájemnou informovanost budeme vydávat župní zpravodaj, v němž bychom chtěli zveřejňovat především příspěvky ze sokolských jednot naší župy, a také zásadní články z pohledu župního vedení.“ Sám také první dvě čísla vydal včetně jejich titulního uspořádání.

Prvních deset let vycházel časopis v župě Komenského, tehdy se sídlem v Uherském Hradišti. Hlavním župním redaktorem byl bratr Miroslav Novotný, který v té době zastával funkci tajemníka župy. Časopis vydával od roku 1993 pravidelně každý

Župní redaktor Miroslav Novotný

měsíc pod názvem „Sokol v kraji Komenského“. Celkem vyšlo 123 čísel včetně 23 mimořádných nebo příležitostných.

K 1. 1. 2003 se uskutečnila v ČOS reorganizace žup podle krajů. Osm jednot župy Komenského, které sídlí v Jihomoravském kraji, přešlo do župy Slovácké. Je mezi nimi také jednota Sokol Veselí nad Moravou, ve které je bratr Novotný členem. Tím přešla iniciativa pokračovat ve vydávání župního časopisu, tentokrát v Sokolské župě Slovácké pod názvem „Sokol v kraji T. G. Masaryka“. V tomto roce uplyne již dalších deset let, kdy začal časopis vycházet v župě Slovácké.

Všechny časopisy byly vyvázány, a to vždy po dvou ročnících spolu do jedné knihy. Jednotlivé knihy byly pravidelně

předávány do archivu župy, České obce sokolské a do městského archivu, kde župa sídlila, nejprve v Uherském Hradišti, nyní v Hodoníně. ©

Ohlédnutí za jubilejním Oetzem

Nad řekou Aach, kde zahynul děčinský rodák dr. Miroslav Tyrš, nechal starosta T.J. Sokol Maxičky vysvětit prapor župy Severočeské-Novákovy

Mezinárodní sokolské setkání v rakouském Oetz, v místech kde tragicky zahynul zakladatel Sokola dr. Miroslav Tyrš, se letos konalo již po čtyřicáté. Letošní setkání jsme zpravodajsky zaznamenali sice již v minulém, elektronickém vydání časopisu, ale protože se jednalo o setkání jubilejní, ještě se k němu vracíme – letošní ročník i uplynulých čtyřicet let hodnotí (a také na ně vzpomíná) bratr Jan Trunčík, čestný starosta TV Sokol Mnichov, který před

čtyřmi desetiletími byl jedním z těch, kteří stáli u zrodu této tradice.

„Tradici těchto setkání založili již před čtyřiceti lety členové TV Sokol Mnichov. Byla to myšlenka redaktora Svobodné Evropy bratra Jožky Pejskara. Jsem pamětník a byl jsem jak u založení TV Sokol Mnichov, tak i u uvedení „Oetzu“ do života ...“ říká bratr Trunčík. „Pochopitelně se první setkání nedají srovnat se setkáním v letošním roce. Před čtyřiceti lety jsme neměli ani finanční prostředky, ani posečenou louku. Museli jsme si všechno udělat sami. Zato

pronájem louky byl mnohokrát levnější. První čtyři srazy jsme hledali správný program. Vyměňovali jsme si zkušenosti, přetahovali se lanem a chodili na túry po okolí. Pod vedením sestry dr. Aleny Benešové jsme zdolali nejednu horu v Oetztálských Alpách. Pátým Oetzem se program ustálil. Začal se hrát volejbal, přidal se přespolní běh okolo Piburgského jezera, skákalo se do dálky z místa, házelo se balvanem, hrál se nohejbal. Na každé setkání byl kvůli nejistému počasí připraven i náhradní program. Jeden bod programu se však nikdy neměnil. Byl to slavnostní pochod k pamětní desce, která je umístěna u řeky Ache, kde bylo nalezeno mrtvé tělo dr. M. Tyrše.“

Na letošní, jubilejní setkání se pořadatelé důkladně připravili. Byl zhotoven veliký transparent, který nemohl nikdo přehlédnout a který každého upozornil, že pořadatelem je TV Sokol Mnichov. Pro účastníky byly vyrobeny pamětní odznaky a trička, vítězové dostali krásné diplomy, vyšlo nové číslo časopisu Sokolík, který mnichovští sokolové vydávají, a na louce byla instalována výstava fotografií z prvního setkání před 40 lety. Velice důležité bylo zakoupení velikého stanu, takže se při lijáku mohli účastníci kam schovat. Také pivo, které se ve stanu čepovalo, bylo různější! Pamatovalo se i na sokolskou drobotinu se spoustou soutěživých her a sladkými odměnami.

„Letošní Oetz měl již odzkoušený a praxí prověřený průběh. Přesto byl nový,“ říká bratr Trunčík. „Bylo poznat, že přišla nová, mladší generace s novými ideami. Přes občasný déšť klapalo vše jako na drátku. Také i my „dříve narození“ jsme přiložili ruku k dílu. Manažerskou práci pod vedením starosty Zdeňka Hanzla jsme zvládli na výbornou. Novinkou byly také dvě tiskárny, které přivezla sestra Janka Hutníková, na nichž se pomocí počítače vytiskly skutečně překrásné diplomy. A na to vše dohlížel i náš svědomitý jednatel Jarda Verner.“

V čem se Oetz 2013 lišil od předcho-

Letos k bohatému programu setkání přispěl folklorní soubor Odra

zích? Co bylo v programu nového? V průběhu setkání byli ocenění (a to hned dvakrát) čtyři členové mnichovského Sokola, kteří stáli u zrodu této tradice a kteří se zúčastnili již prvního setkání a nechyběli ani na čtyřicátém: „doyen“ Vláda Beneš se svou dcerou Alenou a čestný starosta Jenda Trunčík s manželkou Alenou. Od své domovské sokolské organizace dostali čestné diplomy s pamětními medailemi a od zástupců obce Oetz upomínkové dary. Kromě předání upomínkových darů pozdravili zástupci obecní rady a místní turistické organizace Ewald Schmid a Christoph Rauch celé shromáždění krátkým děkovným prolovem.

Pondělní ekumenickou bohoslužbu za dr. Miroslava Tyrše opět sloužil mnichovský farář Slávek Švehla. Letos mu k tradičnímu

průběhu přibyla ještě jedna krásná „povinnost“ – posvětit putovní prapor, který setkáním v Oetzu věnoval Sokol Pankrác. Nad řekou Ache byl také vysvěcen nový prapor župy Severočeské-Novákovy, který sem za tímto účelem přivezli sokolové z tělocvičných jednot Jalučví, Maxičky a Libouchec.

Na setkání v Oetzu také dorazila i generální konzulka Slovenska v Mnichově Veronika Lombardini. Kouzelným překvapením a neopakovatelným vyvrcholením nedělního večera u táborového ohně se stal krásný ohňostroj, který na popud organizátorů přivezli a odpálili sokolové ze Zábřehu na Moravě.

V Oetzu se jí tradičně konávají také schůze Zahraňiční obce sokolské. Bylo tomu tak i letos, kdy Rakouská župa předala dvouleté předsednictví ZOS župě Švýcarské.

Když se slétají sokolové aneb prapor pro 40. výročí setkání v Oetzu

Už 40 let se setkávají sokolové čtyř zemí v rakouském Oetzu. Tradiční setkání u Piburského jezera v Tyrolských Alpách, které se každoročně koná v období svátků letnice, provázejí také prapory sokolských jednot. Letos se však objevil jeden prapor nový. Prapor, který ke 40. výročí mezinárodního setkávání nechala zhotovit jednotka Sokol Pankrác z České republiky.

Jak se rodí prapor se sokolími křídly

Nevšední užití praporu s mezinárodním přesahem si vyžádalo exkluzivní zpracování, materiály i delší výrobní čas v dílnách Alerion – přibližně 3 měsíce. Základ praporu, věnovaného památce Miroslava Tyrše, tvoří reprezentativní satén v barvě červené a champagne, dodávající praporu takřka královský lesk. Sokolské myšlenky ožívají v textech vyšíváných hedvábím, v sokolském znaku, motivu sokola s rozepjatými křídly i v lipových listech. Při výrobě praporu se přitom postupovalo ryze tradičními metodami, častěji s několikasetletou tradicí. Za zdi středověkých klášterů vznikala nejen technologie inkoustu rotterdamských

jeptišek, tajná to receptura užívaná při vyšívání praporů, nýbrž i tzv. malba jehlou. Tato technika, spočívající v nejjemnější ruční práci těch nejlepších uměleckých vyšívaček, umožňuje barevně stínovat výšivku tak, že působí jako obrazy starých malířských mistrů. Na pankráckém praporu se malba jehlou objevuje zejména na hlavních sokolských symbolech – na motivu letícího sokola a na znaku. Současně s praporem jsme vyšívali také pamětní saténovou stuhu, která se stane už navždy součástí sokolského praporu a bude svým textem připomínat 40. výročí setkání v roce 2013.

Poselství, které překonává hranice zemí i času

Unikátní vyšívání pankrácký prapor jsme společně s příslušenstvím slavnostně předali sokolům v Praze. Kromě dvoudílné reprezentativní žerdi z tmavého dubového dřeva se zlatým kováním jej zdobí zlatá hlavice symbolizující sokola s rozepjatými křídly. Sokolové čtyř zemí se tak od letoška mohou pyšnit českým praporem, který bude putovat po sokolských župách a jednotách zeměmi, jež v daném roce

organizačně připravují setkání v Oetzu. Praporem, v němž sokolské poselství tělesné, duševní i mravní harmonie přetrvává dalších téměř 200 let.

Pavla Rozkošná, Alerion

Nevšední sokolský prapor z brněnského Alerionu nese miliony drobných stehů

Minulého roku si bratia Česi pripomenuli 150. výročie vzniku Českej obce sokolské spôsobom im vlastným – veľkolepým, slávnostným pochodom jej mnohopočetného členstva ulicami Prahy a skupinovými cvičeniami všetkých vekových kategórií na XV. všesokolskom zlete na štadióne v Edene, kde sa tiesnili desiatky tisícov divákov. Za zmienku stojí, že na Slovensku si tohto roku pripomenieme 95. výročie začiatkov organizovaného sokolského hnutia.

Po I. svetovej vojne, rozpade Rakúsko-uhorskej monarchie a vzniku Československa v októbri 1918 prichádzali na Slovensko organizovať politický, hospodársky a spoločenský život úradníci a učitelia z Čiech, keďže našej domácej inteligencie bolo poskromne. Telo výchovná jednota (TJ) Sokol bola ako jedna z prvých organizácií v Humennom založená už v jarných mesiacoch 1919 a po celé obdobie 20. a 30. rokov vyvorala hlbokú brázdú na poli kultúry, osvety, vzdelávania a športovej činnosti. Je pochopiteľné, že jej aktivity niesli výraznú pečať česko-slovenskej vzájomnosti.

Sprvoti spolok využíval predovšetkým voľné priestranstvá a v lete prírodné kúpaliská pri Laborci, neskôr si prenajal telocvičnú miestnosť v hostinci U Michala Horvátha (stojí podnes v hornej časti námestia vľavo) a boli to zároveň aj priestory pre potreby telovýchovy žiakov miestnych škôl. Do času, keď bola postavená sokolovňa (na dnešnej Nemocničnej ulici), zriadil si Sokol letné cvičisko v záhrade kina Apollo. Oblúbe verejnosti sa tešili divadelné predstavenia Sokola, veselice i cvičebné skupinové vystúpenia. V júni 1929 pri 10. výročí založenia Sokola v Humennom vystúpilo s veľkým úspechom 28členné družstvo žiačok s prostnými cvičeniami, ale aj ženy s cvikmi na metacom stole, dorastenky cvičili na koni, dorastenci na koze a dve družstvá mužov cvičili postupne na hrazde a na koni. Hromadné vystúpenia sa už v tomto čase konali každý rok a pre mesto to za každým bola udalosť, ktorá vrcholila populárnou veselicoú. Súčasťou aktivít bola aj športová akadémia a divadelné predstavenia, ktoré poriadal činoherný a bábkový odbor TJ.

Humenské korene telovýchovy a športu

Prostějovští sokolové předávají na XI. všesokolském sletu prapor humenským sokolům

OSUDY SOKOLSKEJ ZÁSTAVY

Aký bol osud pôvodnej zástavy TJ Sokol v Humennom z 20. rokov a čím sa vyznačovala, zatiaľ nám nie je známe. Pravdou je, že bola nahradená novou zástavou, ktorú vlastnoručne pripravili a vyšili členky jednoty – náčelníčka Magda Havlasová, archívarka Márie Křížová, Josefa Hnilicová a ďalšie. Na verejnom cvičení dňa 17. júna 1934 bola pripnutá k žrdi a rozvinutá.

Udalosti z konca roku 1938 v mnohom pripomínali situáciu na sklom roku 1918. Kým vytvorenie Československej republiky znamenalo aj v Humennom koniec maďarských kultúrnych vplyvov, slovenská autonómia (6. 10. 1938) a vznik Slovenského štátu

(14. 3. 1939) zas navodil potieranie a búranie od základov všetkého, čo bolo čechoslovakistické. Takto bol naplnený aj osud TJ Sokol v Humennom. Nariadením tzv. autonómnej vlády Slovenska zo dňa 20. decembra 1938 bola jednota rozpustená a jej majetok sa musel odovzdať úradom. Z historických prameňov sa však dozvedáme pozoruhodnosť, zatiaľ nikde nepublikovanú: „Vtedajší konateľ TJ brat Ján Továrek pri odovzdávaní majetku jednoty miestnym slovenským činiteľom neodovzdal im zástavu TJ Sokol. Uschoval ju a neskôr ju dal dopraviť bratom Chytilom do Prostějova, kde ju TJ Sokol I. Prostějov ukryla v soche akad. sochára brata Jana Třísku. Tam bola uschovaná po celý čas okupácie. Teraz pri príležitosti XI. všesokolského zletu v Prahe sa zachránená zástava odovzdáva jednotou Sokola I. v Prostějove do rúk zástupcov TJ Sokol v Humennom so sľubom vzájomnej bratskej vernosti.“ Udalosť sa odohrala 3. júla 1948 v slávnostnej atmosfére. Odovzdávaciu listinu podpísal za TJ Sokol Humenné starosta Dr. Bohuslav Schulz, konateľ Ján Továrek a iní. Za TJ Sokol I. Prostějov starosta Ing. Benda a ďalší prítomní. Toto je posledná informácia o humenskej sokolskej zástave. Určite dorazila s výpravou do Humenného, ale potom sa akoby za ňou zavrela zem.

Storočná história dobrovoľnej, rekreačnej telovýchovy (a športu) potvrdzuje, že jej rozvoju najviac uškodili vojnové roky, v slovenských pomeroch sa nielen pomaly spamätávala po každej politicko-spoločenskej zmene (1918, 1938, 1948), ale vždy pookriala a napredovala. Po zmene v roku 1989 jej oživovanie trvá akosi dlho...

Celkom na záver dodáme, že aj keď sa sokolský duch z telovýchovnej činnosti už takmer vytratil, v športových zápoleniach navidomoči zostáva. A podarilo sa nám zaznamenať z regiónu tri TJ s názvom Sokol. Stále aktívna je vo Vydrani pri Medzilaborciach, menej aktívne sú v Klenovej a Topoli v Uličsko-ublianskej doline.

PhDr. Ján Meričko, Humenné

Přebor ČOS všestrannosti mladšího žactva

■ První červnový víkend patřil tradičně finále přeboru všestrannosti ČOS mladšího žactva, v němž soutěžili jednotlivci i smíšená družstva. Letos přebor hostilo Brno, když pořadatelstvím byla pověřena župa Dr. Jindry Vaníčka. Záštitu přeboru poskytl primátor statutárního města Brna Roman Onderka.

Závodit se sice začali až v sobotu 1. června, ale závodníci a jejich doprovod se začali sjíždět do Brna již v pátek 31. května. Z 22 přihlášených žup přijelo do Brna celkem 71 závodnic, 60 závodníků a 70 členů doprovodu. Připočteme-li k tomu rozhodčí jednotlivých přeborových soutěží a organizační pracovníky, pak se přeboru všestrannosti mladšího žactva zúčastnilo celkem 289 osob.

Přebory byly slavnostně zahájeny v sobotu 1. června v 8.30 hodin v tělocvičně střední školy Čichnova.

Poté již začaly samotné závody. První den byly na programu sportovní gym-

nastika, šplh a atletika, v neděli pak plavání v bazénu Lesná.

Nedělní odpoledne pak již patřilo vyhlášení výsledků a předávání cen. A kdo vyhrál?

Kategorie Žáci I (2004–2006):

1. Aleš Trachta (nar. 2004, Sokol Přeštice) 2. Ondřej Schreiber (2004, Dvůr Králové n/L), 3. Jakub Grus (2004 Dvůr Králové n/L)

Kategorie Žáci II (2002–2003):

1. Štěpán Pokorný (2002, Milevsko), 2. Tomáš Pouček (2002, Příbram), 3. Tomáš Sojka (2002, Poděbrady)

Kategorie Žákyně I (2004–2006):

1. Emilie Chrastinová (2004, Příbram), 2. Bára Sulanová (2004, Milevsko), 3. Kateřina Holubcová (2004, Dvůr Králové n/L)

Kategorie Žákyně II (2002–2003):

1. Pavla Molíková (2003, Milevsko), 2. Barbora Kašparová (2002, Kladno), 3. Nikol Bursíková (2002, Milevsko)

Kategorie družstva ml. žactvo I.:

1. Župa Podkrkonošská-Jiráskova (ve

složení Ondřej Schreiber, Jakub Grus, Kateřina Holubcová, Nikola Bujárková – všichni Sokol Dvůr Králové n/L); 2. Župa Jungmannova (Kryštof Váner, Ondřej Sláma, Emilie Chrastinová, Julie Chrastinová – všichni Sokol Příbram); 3. Župa Jihočeská (Kryštof Balík – Volyně, Petr Molík – Milevsko, Bára Sulanová – Milevsko, Hana Kacosová – Milevsko)

Kategorie družstva ml. žactvo II.:

1. Župa Jihočeská (ve složení Štěpán Pokorný – Milevsko, Jan Škoda – Volyně, Pavla Molíková – Milevsko, Nikol Bursíková – Milevsko); 2. Župa Tyršova (Tomáš Sojka – Poděbrady, Jan Hubálek – Poděbrady, Chantal Chadalíková – Hořátek, Simona Rozkydalová – Hořátek); 3. Župa Podkrkonošská-Jiráskova (Štěpán Kollert – Police n/M, Simon Rajsner – Dvůr Králové n/L, Nikola Chvojková – Náchod, Sára Erbenová – Dvůr Králové n/L).

Kompletní výsledkové listiny naleznete na www.sokol.eu nebo www.sokol.cz

Aktivní bilance sokolek z Jalůvčí

■ Sokol Jalůvčí je stále v činnosti, i když není zrovna sletový rok. Takový je stručně vyjádřený závěr bilančování sokolek této jednoty ke konci cvičebního roku.

Po všesokolském sletu v roce 2012 si daly naše sokolky malou pauzu v letních měsících, ale koncem srpna už společně vyrazily na týdenní pobyt do Říček v Orlických horách na krásnou chalupu „U SKI Báby“.

Týden prožitý turistikou, písničkami, hledáním „kešek“, veselými večery uběhl jako voda a bylo tady září a s tím i příprava na akci v Roudnici n/L. – Sokolové pod Řípem. Nacvičovala se „Waldemariána“ na písničky od W. Matušky s treakovými holemi, oprašovaly se kužele a Kontrasty.

Na Vánoce jsme jely za kulturou do Růžové u Děčína na krásný vánoční koncert do místního kostela.

Mimo cvičení probíhala příprava na šibřinky 2013, kde naše sokolky opět

získaly 1. místo za masky v plavkách z 30. let minulého století.

Nu a příchod jara jsme přivítaly společným výletem do Německa, letos do Drážďan, spojený s návštěvou zámku a parku Pillnitz, lanovkou na Loschnitz, Schillerovy zahrádky a Velké zahrady.

V sobotu 17. května se menší skupina vydala opět za hranice, a to do Rakouska – do Oetzu, kde se zúčastnila mezinárodního setkání sokolů, letos 40. jubilejního, k uctění památky Dr. Miroslava Tyrše. Některé sestry se tam vydaly i za sněhem, zkusily ještě koulovačku a pokochaly se krásným výhledem na Alpy u jezera Piburg.

Roudnice n/L. uvítala naše cvičenky 25.–26. května deštěm a chladem, to ale nic neubralo na radosti ze cvičení skladeb výše jmenovaných a i cvičení s dětmi. Cvičení mělo velký ohlas u návštěvníků, nejen za provedení, ale jistě i za vytrvalost a odolnost v nepříjemném počasí.

Sokolky z Jalůvčí na výletě v Drážďanech a v Pillnitz

Takže jak vidno, sokolky z Jalůvčí nejen pravidelně cvičí, ale „turistují“, společně se umí pobavit, kultura jim také není cizí, neopomíjejí ani vzdělávací akce v Praze pro činovníky.

Je to dobrá parta, která nežije jen cvičením, koncem srpna opět vyrážejí na týdenní pobyt do Českého ráje.

*Iva Nenáhlová, vzdělavatelka,
Sokol Jalůvčí*

Sokolové pod Řípem ve fotografiích

Sokol Pražský v rytmu rokenrolu

■ Poslední květnová sobota zastihla českou špičku akrobatického rokenrolu v centru Prahy, v Sokole Pražském. V sokolovně této jednoty (která má vynikající oddíl tohoto sportu) se konal již XV. ročník Velké ceny Sokola v akrobatickém rokenrolu, jehož součástí bylo rovněž mistrovství České republiky kategorií Dívčích formací senior a Boogie Woogie.

Velká cena Sokola je tradiční, a také nejstarší soutěž akrobatického rokenrolu v kalendáři Českého svazu akrobatického rokenrolu. Tak jako snad v každém ročníku, i letos přijeli soutěžící ze zahraničí – ze Slovenska a Německa. Na programu bylo celkem osm kategorií, které měly následující vítěze:

Kategorie Dívčí formace senior: 1. (a tudíž mistři republiky) Angels – TASK Silueta Praha, 2. Falcon Girls –

Sokol Pražský, 3. Kolb Dance – KOLB Dance VSK FTVS Praha;

kategorie Boogie Woogie: 1. (titul mistr ČR) Andreas Aigner – Elsa Kock, Die Boogiehasen, 2. Peter Kepič – Stela Koščiková, Charlie Dance Studio Bratislava, 3. Peter Griač – Martina Šimková, Charlie Dance Studio Bratislava, 4. Jan Haupt – Maria Veshinina, Sokol Pražský;

kategorie A: 1. Jan Haupt – Lenka Richtrová, Sokol Pražský, 2. Michal Škoda – Jitka Šemberová, TASK Silueta Praha, 3. Filip Kočiš – Andrea Hrušková, Hydrorock Bratislava;

kategorie B: 1. David Kejklíček – Kristýna Jirounková, RnR Club Alpha, 2. Tomáš Vasilčák – Rea Frlajsová – RRC Hydrorock Bratislava, 3. Patrik Bezdíček – Marie Tovarová, bez klubové příslušnosti;

kategorie žáci: Martin Růžička – Nelly Pacourková, KOLB Dance VSK FTVS Praha, 2. Roman Laufka – Veronika Kordíková, TASK Silueta Praha, 3. Lukáš Sláma – Anna Fořtová, Sokol Pražský;

kategorie junioři: Jakub Chvátal – Kateřina Rohanová, Sokol Kampa Praha, 2. Šimon Kučera – Patrícia Vizinová, RRC Hydrorock Bratislava, 3. Ilja Chubiy – Veronika Šíbalová, TASK Silueta Praha;

kategorie malé dívčí formace juni-or: Hotch-Potch Family – KOLB Dance VSK FTVS Praha, 2. Wings – TASK Silueta Praha, 3. Winglets – Freedom Club Trutnov;

kategorie malé dívčí formace senior: 1. Kappa – RnR Club Alpha, 2. Emotion – Sokol Kampa Praha, 3. Bad Girls – KOLB Dance VSK FTVS Praha.

Vršovický gymnasta Švehlík dominoval na MČR kategorii kadetů

■ Po přeboru České obce sokolské, který se konal 11. května, hostila hala Sokola Brno I další špičkovou soutěž ve sportovní gymnastice – v sobotu 1. června se zde uskutečnilo mistrovství České republiky mládežnických mužských složek všech věkových kategorií – nejmladších, mladších a starších

žáků, kadetů a dorostenců ve víceboji sportovní gymnastiky družstev a jednotlivců. Barvy Sokola zde hájili sportovci z deseti tělocvičných jednot.

Program soutěží byl předepsán podle závodního programu České gymnastické federace (ČGF) pro rok 2013 pro všechny povinně registrované závodníky u ČGF. Organizací byl pověřen oddíl sportovní gymnastiky Sokola Brno I, podobně jako při přeboru České obce sokolské. Závod proběhl v domácí vhodně upravené hale. Závod zahájil podle rozpisu v 10.00 hodin předseda ČGF Roman Slavík.

Závod byl podle rozpisu původně naplánován na tři sledy, ale vzhledem k velkému počtu závodníků byl rozšířen na čtyři sledy. Ve všech kategoriích startovalo celkem 184 závodníků v 38 družstvech, z toho bylo sokolských 83 jednotlivců v osmnácti družstvech. Tradičně nejvíce byly obsazeny žákovské kategorie – nejmladší žáci 17 družstev (7 sokolských), 74 jednotlivců, mladší žáci 11 (5 sokolských) družstev, 47 jednotlivců, starší žáci 10 (6) družstev, 43 jednotlivců, ka-

detů 11 a dorostenců 8 – obě poslední kategorie pouze jako jednotlivci.

Nejprestižnější kategorií **kadetů**, která je kompletně hodnocena podle pravidel FIG, ovládl s náskokem J. Švehlík ze Sokola Praha Vršovice (SPV) před F. Černým z KGS Znojmo a M. Andrlíkem z SK Hradčany (SKH).

Výsledky dalších kategorií:

Dorostenci: 1. L. Koudelka (Pozemstav Prostějov), 2. V. Mikušek (Sokol Poděbrady), 3. O. Omelka (Sokol Zlín);

starší žáci: družstva – 1. Sokol Brno I, 2. SKH, 3. P. Prostějov, jednotlivci – 1. O. Kalný (SKH), 2. M. Fiala (SBI), 3. D. Ponižil (P. Prostějov);

mladší žáci: družstva – 1. GK Šumperk, 2. Sokol Zlín, 3. Sokol Bučovice, jednotlivci – 1. M. Matuš (Sokol Zlín), 2. L. Suchý (GK Šumperk), 3. I. Rázga (Sokol Praha Vršovice);

nejmladší žáci: družstva – 1. Sokol Šternberk, 2. SKH, 3. Sokol Zlín, jednotlivci – 1. F. Marghold (Sokol Šternberk), 2. M. Durák (Sokol Bučovice), 3. J. Tomášek (SKH). Výsledky byly vždy

Moderní gymnastky dosáhly významného úspěchu

■ Sokol je „českou gymnastickou velmocí“ – sokolské gymnastické oddíly dodávají reprezentanty naší republiky na evropské i světové šampionáty, stejně jako na olympijské hry. Českou gymnastickou špičku tvoří nejen sokolská sportovní gymnastika, o níž se více píše, ale také moderní gymnastika, kterou výrazně zastupuje Sokol Praha VII.

Oddíl moderní gymnastiky v Sokole Praha VII se dočkal významného úspěchu. Vyrostly zde totiž pod vedením trenérky Renaty Chomoutové (bývalé reprezentantky) dvě výborné gymnastky: Anička Šebková a Kateřina Gerychová. Na letošním mistrovství České a Slovenské republiky v kategorii seniorky – mistrovská třída získaly krásná umístění. Ve víceboji se Anna Šebková umístila na druhém místě a Katka Gerychová na šestém místě. Tím se obě probojovaly do nedělního finále. Anička získala stříbrnou medaili za sestavu s obručí a za sestavu s kuželi. Kačka byla úspěšná se stuhou. Anička Šebková nás letos dále reprezentovala na mistrovství Evropy jednotlivkyň, které se konalo 31. května až 2. června ve Vídni. České seniorské reprezentační družstvo v rakouské metropoli splnilo své cíle. Ve složení Veronika Hegrová, Monika Míčková (obě z oddílu SK Tart MS Brno) a Anna Šebková (Sokol Praha VII) vybojovalo v soutěži

týmů 11. místo z třiceti zúčastněných týmů z celé Evropy. Je to výsledek, který českou moderní gymnastiku opět po několika letech posunul na první stránky výsledkových listin.

Dlužno říci, že úspěchy sokolských závodnic nejsou náhodné. Anna Šebková a Kateřina Gerychová již v juniorském věku získávaly řadu ocenění. Anička se stala juniorskou mistryní republiky. Českou republiku reprezentovala na juniorském mistrovství Evropy, kde obsadila krásné 9. místo se sestavou s míčem. Katka se v roce 2010 stala vicemistryní republiky. Obě nás také zastupovaly v pódiových skladbách na loňském mistrovství Evropy.

A co je čeká v nejbližší době?

Po krátkém odpočinku odjíždějí do Brna, kde pod vedením reprezentační trenérky Z. Schinzelové a ruské trenérky Valentyiny Ivanické se budou připravovat na mistrovství světa ve společných skladbách, které se bude konat začátkem září.

Že nepadlo jablko daleko od stromu, ukázalo mistrovství republiky kategorie naděje mladší (9 let), které se konalo letos 18. května v Havířově. Mladší sestra Aničky Šebkové, Natálka obsadila 2. místo ve víceboji (bez náčiní, švihadlo a obruč).

Vzhledem k tomu, že tomuto krásnému, ryze ženskému sportu se v médiích nedostává prostoru a také ho málokdo sponzoruje, jsou to výsledky vysoké píle a nasazení gymnastek a jejich trenérského kolektivu. Proto je třeba jim poděkovat a popřát další úspěchy. Ať nám i nadále rostou závodnice, které rozdávají krásu a radost v tomto sportu.

Výsledky oddílu moderní gymnastiky Sokola Praha VII jsou ukázkou výborného kolektivu trenérek, zařazení mezi SZM OS a pochopení T.J. Sokola Praha VII.

-rch-

vyhlašování po ukončení příslušné kategorie.

Zastoupení sportovců z deseti tělocvičných jednot měly následovně: Sokol Brno I – 21 gymnastů, Sokol Praha Vršovice – 20, Sokol Zlín – 14, Sokol Bučovice – 7, Sokol Kolín – 6, Sokol Plzeň I a Sokol Poděbrady po 4, Sokol Rokycany a Sokol Šternberk po 3 a Sokol Vsetín reprezentoval jeden sportovec. Podrobné výsledky zcela jistě naleznete na stránkách České gymnastické federace (gymnastika.cstv.cz) a Sokola Brno I (gymnastika.sokolbrno1.cz). Zbývající mužské kategorie – junioři a muži – se utkají o tituly o víkendu 15.–16. června v Ostravě, tedy v době, kdy toto vydání časopisu Sokol již je v tisku. Zpravodajství z těchto mistrovství přineseme tedy v dalším vydání.

-ps-

Anna Šebková

Mým cílem je olympiáda v Riu,

říká dvacetiletý sportovní gymnasta Sokola Kolín Daniel Radovesnický

Na loňských olympijských hrách v Londýně atletka Kateřina Šafránková reprezentovala nejen Českou republiku, ale také Sokol Kolín. Vyšle tato jednota do české olympijské reprezentace svého dalšího zástupce? Daniel Radovesnický, dvacetiletý sportovní gymnasta Sokola Kolín, doufá, že ano – jeho cílem je reprezentovat Českou republiku na olympiádě v Rio de Janeiru v roce 2016.

■ Daniel Radovesnický jako člen reprezentačního družstva ČR na mistrovství Evropy juniorů vybojoval 17. místo na prostných a 19. místo na přeskoce. Na mezistátním utkání Olympic Hopes jako člen družstva České republiky (4. místo) získal ve víceboji 2. místo v konkurenci 42 závodníků z osmi zemí. Na mistrovství České republiky mužů vybojoval 4. místo na kruzích a 5. místo v prostných. Člen bronzového extraligového družstva mužů Sokola Kolín – to je jen zlomek výsledků za rok 2012. Po Martinu Růžičkovi, úspěšném reprezentantovi ČR v uplynulém desetiletí, převzal Dan pomyslnou štafetu úspěchů kolínské sportovní gymnastiky. Mnohým vrstevníkům by se z toho zatočila hlava, ale on je ve svém věku zdravý cílevědomý, pokorný a skromný kluk. V květnu se stal přeborníkem České obce sokolské v kategorii mužů i v soutěži družstev.

Jak ses dostal ke sportování a proč sis vybral zrovna sportovní gymnastiku?

Ke sportu mě přivedli rodiče. Asi v pěti letech jsem se rozhodoval mezi judem

a sportovní gymnastikou. Když jsem poprvé přišel do tělocvičny a viděl, jak tam všichni dělají salta a podobné gymnastické cviky, tak mě to úplně nadchlo – gymnastika byla jasná volba.

Kdo tě přivedl do tělocvičny a u koho z trenérů jsi vyrůstal?

Do tělocvičny mě přivedli rodiče, od pěti do šestnácti let mě trénoval Martin Taftl, teď je mým trenérem Jaroslav Chyba.

Sportovní gymnastika je náročný sport. Jaké máš podmínky k přípravě?

Podmínky v kolínské sokolovně rozhodně nejsou dostačující! Sportovní gymnastika je finančně nenáročný sport pro mě jako gymnastu, ale je velice těžké a dost nákladné zajistit špičkovou gymnastickou tělocvičnu s perfektním vybavením pro vrcholový sport. Od doby co jsem do kolínské sokolovny přišel se v ní změnilo opravdu hodně a je vidět velký pokrok, nicméně pořád je v tělocvičně spousta nevyhovujících a starého náradí, jako např. špatná bradla, špatná hrazda, absence kruhové konstrukce, absence prostných ve tvaru čtverce.

Je vůbec někde v ČR komplexně vybavená tělocvična pro sportovní gymnastiku?

Jediná komplexně vybavená tělocvična je v Liberci, ale i tam už je některé náradí nevyhovující pro přípravu na mezinárodní soutěže. Gymnastika se stále vyvíjí a skoro každý olympijský cyklus přijde nějaká novinka v gymnastickém náradí, nějaké vylepšení. Bohužel, v Česku na to nikdo nereaguje a stále cvičíme na náradí, na kterém se cvičilo před deseti, někdy i patnácti lety.

Díky sportu jsi procestoval kus světa. Kam jsi se dostal a kde se ti nejvíce líbilo?

To je jedna z mnoha věcí, kterou mám na sportu opravdu rád. Procestoval

jsem skoro celou Evropu. Nejvíc se mi asi líbilo v tureckém Trabzonu, kde jsme byli na soutěži EYOF (European Youth Olympic Festival), což je mládežnická olympiáda pro Evropu.

V současné době jsi prvním rokem v reprezentaci i v seniorské kategorii. Jak náročný je to přechod a co pro tebe vůbec znamená nosit lvíčka na prsou?

se ti s ním spolupracuje a kdo se ti z trenérů nejvíce věnuje?

S Martinem se mi spolupracuje dobře, ale jezdím s ním jen na závody a reprezentační akce. Mým trenérem v oddíle je Jaroslav Chyba, který se mi věnuje šestkrát v týdnu, někdy i šest hodin denně.

Za Sokol Kolín závodíš jako jednotlivec i jako člen extraligového družstva. Kterého zatím dosaženého výsledku si nejvíce ceníš?

Mým nejcennějším výsledkem je šestnácté místo v prostných na ME 2012 a čtrnácté místo ve víceboji na soutěži EYOF 2011.

Co oddílová konkurence? Je někdo, kdo se ti snaží vyrovnat?

V oddíle jsme dobrý kolektiv, který se navzájem podporuje. Je tam pár mladších gymnastů a gymnastek, kteří tvrdě trénují a možná to ve sportu někdy dotáhnou. Snažím se být jim vzorem.

Díky svým výsledkům jsi ve výběru reprezentace ČR pro mistrovství světa 2014 v Číně a Letních olympijských her 2016 v Rio de Janeiru. Jakou máš motivaci? Po atletce Kateřině Šafránkové bys byl dalším kolínským sokolským olympionikem...

Mám obrovskou motivaci se dostat na letní olympijské hry. Je to můj životní sen.

Svému sportu věnuješ spoustu času. Jaké jsou tvé další záliby, a máš vůbec na ně čas?

Mojí opravdu největší zálibou je právě gymnastika a v podstatě mi na nic jiného čas nezbyvá. Bohužel to někdy dost odnáší i škola. Je docela těžké skloubit vrcholový sport se školou. Naštěstí jsem si vybral takovou, kde mi maximálně vycházejí vstříc. Jsem jim za to moc vděčný.

Chtěl by ses v budoucnu stát i ty gymnastickým trenérem a předávat své bohaté zkušenosti svým nástupcům?

Určitě ano. U sportu bych chtěl zůstat, nedokážu si život bez sportu představit.

Josef Těšitel, Sokol Kolín

Část extraligového družstva mužů - zleva Dan Radovesnický, Martin Taftl, Michal Žoha

Které náradí patří k tvým oblíbeným a naopak, které bys nejraději „vynechal“?

Moje oblíbené náradí jsou prostná, bradla a hrazda. Nejméně oblíbený je přeskok.

Od žákovských kategorií patříš mezi absolutní špičku v ČR i v České obci sokolské. Z jaké části je to otázka talentu a z jaké tvrdé dřiny?

Podle mě je to souhra všeho. Dobrého kolektivu, trenéra, nějaké dávky talentu a hlavně mnoha hodin strávených v tělocvičně.

Kdo ze současných či dřívějších sportovních gymnastů je tvým vzorem?

Mým vzorem je dřívější ruský gymnasta Alexej Nemov. Je to čtyřnásobný olympijský vítěz. Na OH v Atlantě vyhrál soutěž v přeskoku a stal se olympijským vítězem s ruským družstvem. Na OH v Sydney vyhrál soutěž na hrazdě a ve víceboji.

V seniorské kategorii je samozřejmě mnohem větší konkurence, je opravdu náročné udržet krok se světem. Velice rád reprezentuji Českou republiku. Jsem hrdý na to, že mi bylo umožněno být jejím reprezentantem.

Gymnastika se stále vyvíjí a skoro každý olympijský cyklus přijde nějaká novinka v gymnastickém náradí, nějaké vylepšení.

Martin Taftl je jedním z oddílových trenérů i trenér reprezentační. Jak

Muž, který zdvihá sny

■ Nejlepším sportovcem České obce sokolské roku 2012 v kategorii „dospělí – jednotlivci“ byl letos v květnu vyhlášen čtyřiatvacetiletý rodák ze Znojma, vzpěrač Jiří Orság ze Sokola Karolinka. Výsledky, kterých v loňském roce dosáhl, potvrzují, že je to ocenění nanejvýš oprávněné: vloni vybojoval v nadhozu stříbrnou medaili na mistrovství Evropy mužů v Turecku, na mistrovství Evropy mužů do 23 let obhájil ve dvojboji zlatou medaili, 7. místem na Olympijských hrách v Londýně se stal nejlépe umístěným sokolským olympionikem. V současnosti je Jiří Orság, především díky reprezentaci ČR v zahraničí, zřejmě nejsledovanějším českým vzpěračem. Ale je třeba asi rovněž zmínit, že již od svých žákovských a juniorských let byl Jiří považován za největší český talent vzpěračského sportu. Poprvé startoval na mistrovství Evropy ve svých šestnácti letech, v roce 2007 získal pro naši republiku po více než deseti letech cenný kov z mistrovství světa. A od juniorských let také přivádí medaile z evropských i světových soutěží.

Na své začátky sám Jiří Orság vzpomínal v rozhovoru v lednu 2009: „Poprvé jsem držel činky v ruce v březnu 2000. Můj nevlastní otec se totiž zná s místním trenérem, který mu tehdy řekl, aby mě dovedl, ať vzpírání zkusím. Moc se mi nechtělo, bylo mi 11 let a navíc jsem byl takový stydlín a ani pořádně nevěděl, co to činka je. Přesně si pamatuji, jak jsem seděl na lavičce a sledoval velké chlapy, kterak zvedají nad hlavu obrovské činky a koukají po mně. Pak jeden přišel a vyzval mě, ať si to jdu také zkusit. Dostal jsem do rukou malou, desetikilovou osu a zkoušel trh. Tréninky mě ze začátku příliš nebavily, ale tamní lidé byli super a líbilo se mi, jak mě hned přijali mezi sebe. Také tam chodilo pár lidí v mojí věkové kategorii, takže mě nakonec vzpírání docela rychle chytlo.“

V tomto rozhovoru také Jiří vzpomíná na své první soutěžní vystoupení (a zřejmě již i ono naznačilo, že Jiří je velký vzpěračský talent): „První klání si pamatuji moc dobře, protože jsem

na něm byl po cca 14 dnech, co jsem se seznámil s činkami. Bylo jím mistrovství Zlínského kraje, kde jsem závodil za mladší žáky a zvládal okolo 32 kg v trhu a 47 kg v nadhozu. Byl jsem strašně nervózní, protože si zatím ještě činka dělala nad hlavou, co chtěla. Umístil jsem se druhý, což bylo pro mě obrovským úspěchem a motivací, abych více trénoval, protože asi měsíc poté probíhalo MČR. V něm jsem se již zařadil mezi starší žáky, protože v té době republika mladších žáků neexistovala. Opět jsem se radoval z druhé příčky. Myslím, že jsem trhal kolem 40 kg a nadhazoval přes 50 kg.“

Mít sny něčeho dosáhnout je hezké (má je asi každý), ale umět je přeměnit v konkrétní cíle a dosáhnout jich, je věc druhá. Jiří Orság si je jasně stanovil a šel za nimi. Ve zmiňovaném rozhovoru před čtyřmi lety je jasně pojmenoval: „Můj nynější největší dlouhodobý cíl je získat titul mistra Evropy a světa a dostat se na olympijské hry do Londýna. Chtěl bych se zúčastnit alespoň jedné olympiády a umístit se do desítky, udělám pro to maximum. Olympiáda je snem téměř každého vrcholového sportovce a já si říkám, že když se na ni mohli dostat ostatní,

můžu i já. Svoje cíle zasazují hodně vysoko, ale pomáhá mi to se zlepšovat. Jsou pro mě motivací, kterou potřebuji.“

Uplynuly čtyři roky. Mnohého z toho, co si vytkl za cíl, Jiří dosáhl. V úspěších pokračuje i letos, kdy na mistrovství Evropy vybojoval dvě bronzové medaile – v nadhozu a v dvojboji. Nyní se připravuje na říjnové mistrovství světa, které se uskuteční v Polsku. Zároveň

už ale myslí i na olympijské hry v Rio de Janeiru v roce 2016. Ale na otázku, jaké má cíle, případně sny ohledně této olympiády, říká: „Je to daleko. Těžko říct. Záleží na mnoha okolnostech. Hlavně na zdraví a od toho se to bude odvíjet dál. Můj osobní cíl je útok na medaili, ale jestli to klapne, to ukáže až čas.“ ☺

Vítkovičtí volnostylaři chtějí obhájit titul

■ Vstup do posledního jarního měsíce se zápasníkům Sokola Vítkovice vydařil, a to hned na několika frontách v jeden den, v sobotu 1. června.

V Praze se konalo 3. kolo I. ligy družstev v zápase ve volném stylu, které vítkovičtí zápasníci přesvědčivě vyhráli a po polovině I. ligy jsou na čele tabulky s náskokem šesti bodů. K třetímu kolu uvedl Milan Slončík, předseda oddílu a trenér: „Do Prahy jsme odcestovali s tím, abychom si před podzimní částí upevnili 1. místo. Ve čtvrtém a pátém kole nám bude chybět náš odchovanec Vraťa Chotaš, který bude v tomto období zápasit v německé lize. Přes toto citelné oslabení pevně věřím, že máme dostatečně silný kádr na to, abychom náskok udrželi a získali tak již třetí titul v řadě za sebou. V Praze se nejvíce dařilo vlastním odchovancům Markovi Barvovi, Tomášovi Zezulákovi a Vraťovi Chotašovi, kteří všechna svá čtyři utkání vyhráli. K těmto se ještě

přidaly posily z Košic Peter Pastor a Matej Deák, kteří rovněž vyhráli všechna svá utkání.”

Současně s 3. kolem I. ligy se v Praze uskutečnil XXXVII. ročník turnaje žáků v zápase ve volném stylu k Mezinárodnímu dni dětí – Memoriál Fr. Vejsady a V. Garbaczewského. Na turnaji zápasilo pět vítkovických žáků. Nejlépe si vedl David Kopřiva, když dokázal vyhrát ve váze do 47 kg. Druhý skončil ve váze do 59 Vojta Piskoř a třetí ve váze do 66 kg Standa Hanák. Páté místo obsadil ve váze do 53 kg Danek Kaliský a šestý skončil ve váze do 59 kg Tomáš Segeč. Další turnaj k MDD, tentokrát v zápase řecko-římském, určený pro nejmladší adepty zápasu, se konal v Krnově. Zúčastnilo se ho 110 zápasníků z 10 oddílů. Z deseti vítkovických dětí

V červeném dresu vítkovický zápasník Vojta Piskoř

na první místa dosáhli ve věkové kategorii přípravek ročník nar. 2002–2003 Jirka Dušek ve váze do 29 kg a v kategorii roč. nar. 2004–2005 ve váze do 34 kg Petr Grygerek. Druhá místa získali ve svých kategoriích Samuel Bystroň, Ondra Kudla, Richard Tešnar a Dominik Kaliský. Třetí místa získali Adam Piskoř a Lukáš Dušek.

Roman Piskoř, Sokol Vítkovice

Zleva Pavel Jančík, Dominik Šesták a Albert Rýc

Dva tituly pro zlínské vzpěrače

■ V Příboře se uskutečnilo mistrovství ČR ve vzpírání jednotlivců starších žáků pro rok 2013. Limity pro účast splnilo 43 nejlepších starších žáků ze 12 oddílů z České republiky. Trenér vzpěračů Sokola Jižní Svahy Zlín Jaroslav Janeba přivezl na mistrovství tři skvěle připravené chlapce, kteří si všichni vytvořili celkem jedenáct osobních rekordů. Tato skutečnost přinesla kýžené ovoce ve formě zisku dvou titulů mistrů ČR a jedné bramborové medaile. Titul mistra ČR v hk do 50 kg získal za 97 kg Dominik Šesták (roč. nar. 2000). V hk do 62 kg obhájil výkonem 136 kg svůj loňský titul mistra ČR Pavel Jančík (1999). V hk nad 69 kg dosáhl na čtvrtou bramborovou příčku Albert Rýc (1999). V celkovém hodnocení vzpěračských oddílů v ČR dosáhl zlínský oddíl z dvanácti zúčastněných na stříbrnou příčku. Tabulka oddílů: 1. Vzpěračská škola Oty Zaremby – Horní Suchá, 2. TJ SOKOL Jižní Svahy Zlín, 3. Cheb, 4. Bohumín, 5. Holešov, 6. Rotava v Č., 7. Příbor, 8. Boskovice, 9. –10. Teplice v Č. a Havířov, 11. Chomutov a 12. Plzeň.

Jaroslav Janeba

V Hill's Cupu úspěšní sokolové z Maxiček

■ „Psí sporty“ výrazně v Sokole reprezentuje Sokol Maxičky. Pod jeho záštitou také o prvním květnovém víkendu proběhl první závod Hill's Cupu 2013. Letošní ročník pořádal oddíl Sokola Maxičky v novém prostředí brdských lesů. Závod se skládal ze tří etap, sobotní dopolední a nedělní měřila 4 km, sobotní večerní pak 2 km. Startovní pole čítalo přes 65 startujících nechyběli ani startující ze zahraničí – ze Slovinska a Německa.

Sobotní odpoledne patřilo dětem a kategorii „příchozí“ na trati dlouhé 2 km. Děti se svými pejsky byly rozděleny do čtyř kategorií podle věku. Celkem závodilo 20 dětí a nejjobsazenější byla kategorie nejmenších do 3 let věku. O čtrnáct dní později se konal 2. závod seriálu Hill's Cupu 2013, a to v Horním Bezděkově, který pořádal domácí oddíl Musher club Český ráj. Sobotní odpoledne patřilo bikejoringu a scootru, neděle pak canicrossu a členové Sokola Maxičky se rozhodně neztratili. Na trati dlouhé 4,6 km se utkalo 14 cyklistů. Mezi ženami zvítězila Nicole Marešová, druhá Linda Suchá, v mužích patřily opět dvě příčky sokolům: Sven Czastka obsadil 2. místo a Miloš David 3. pozici. V koloběžkách byla konkurence ještě větší – SC1 12 startujících, kde opět zvítězila Nicole Marešová a třetí místo si vybojovala Václava Kuřiková. Ve scootru se dvěma psy v konkurenci 14 závodníků si pro 1. místo dojel Jirka Suchý a pro 2. pozici Pavel Ženíšek.

Nedělní startovní pole v canicrossu mělo rekordní účast, a to 56 startujících. Největší zastoupení závodníků bylo v kategorii mužů se psy nad 25 kg – 19. Jirka Suchý skončil na druhém místě a Michal Ženíšek na místě 3. V mužské kategorii, ale se psy do 25 kg, si třetí příčku vybojoval Dan Trýzna. V ženské kategorii se psy nad 25 kg obsadily sokolky všechna přední místa: 1. Nicole Marešová, 2. Katka Zapletalová a 3. Linda Suchá.

Michal Šefrna, Sokol Maxičky

Mistrovský finiš basketbalistů Sokola Pražského

■ Po vydařené sezóně a neméně vydařeném závěrečném turnaji se basketbalové „patnáctky“ Sokola Pražského zaslouženě staly mistry republiky pro sezónu 2012/2013. S jedinou porážkou v sezóně (od skvěle hrajícího Písku) jsme vstupovali do mistrovského turnaje jako jeho pořadatelé a zároveň jako jeden z velkých favoritů.

Úvodní dvě utkání proti Písku (93:63) a Pardubicím (93:59) jsme ovládli a zvítězili zdrcujícím rozdílem třiceti a více bodů a tím si zajistili první místo ve skupině A. Semifinále proti soupeři ze skupiny Pardubicím začalo ve velkém stylu. Vysoké vedení v úvodní čtvrtině vedlo k předčasně rychlému střídání hráčů. Toho soupeř využil a ve druhé a třetí periodě nám začal dýchat na záda. Hru jsme ovšem měli pod kontrolou a „perníkáře“ jsme nepustili do vedení a nakonec zvítězili o osm bodů a postoupili do finále.

Finále s týmem Kroměříže bylo podobně vyrovnané jako semifinále s Pardubicemi, ale opět plně v naší režii. Kroměříž na turnaji předváděla výbornou bojovnou hru a technický basketbal, ale proti naší fyzické převaze se její hráči těžko prosazovali. Po prohrané první čtvrtině jsme zlepšili

obranu a do poločasu si vybudovali slušný náskok. Ten jsme po zbytku utkání udržovali a soupeře již k ničemu nepustili. Vítězství o 13 bodů znamenalo zisk mistrovského titulu a začátek oslav. Závěrečné Final Six jsme zvládli na výbornou a bez zaváhání. Zápas jsme vyhráli poměrně jasnými rozdíly. Naše hra byla pohledná a působila naprosto kompaktně. Dokonce jsme se v takto těžkých utkáních dopouštěli máleho množství ztrát. Dominantní byla naše hra zejména pod oběma koši a slušná byla také přechodová fáze.

Všichni hráči do jednoho předvádějí výborné výkony a mají zásluhu na zisku titulu.

Sestava: Vojtěch Žáček, Marek Hrubý, Marko Savič, Marek Fořt, Filip Žitt, Martin Němec, Michael Hartig „C“, Tomáš Stibor, Jan Zalužanský, Michal Kačaba, David Sýkora, Lukáš Růžička, trenéři: Milan Voračka a Renata Severová. Podrobnější informace o turnaji, fotogalerii, komentáře a hodnocení jednotlivých utkání naleznete na webových stránkách turnaje <http://mcr2013-u15.webnode.cz/>

*Renata Severová,
trenérka basketbalu, Sokol
Pražský*

Úspěšné vystoupení mladých klatovských šachistů

■ Na mistrovství ČR starších žáků v šachu družstev, které se letos konalo 1. a 2. června v Seči u Chrudimi, vyslal Šachklub Sokol Klatovy silné družstvo, které mohlo směle myslet na přední příčky pořadí. Hlavního turnaje se každoročně účastní šestičlenná družstva, která musí povinně do sestavy zařadit alespoň jednu dívku a jednoho mladšího žáka, což klatovskému družstvu, na rozdíl od jiných oddílů, nečinilo problém.

V konkurenci 57 družstev začali Klatováci od začátku pěkně od podlahy a drželi se v popředí startovního pole, po prvním hracím dnu dokonce na výborném třetím místě. Z něj vstupovali i do závěrečného devátého kola proti papírově favorizované Vlašimi. Nejtěsnější prohra po dramatickém průběhu, bohužel, srazila Sokol Klatovy na konečnou osmou příčku. Přes smutek ze ztráty medaile zanechalo klatovské družstvo velmi dobrý dojem a důstojně reprezen-

tovalo Plzeňský kraj, jehož bylo jediným zástupcem. O úspěch se zasloužili Jitka Jánská, Jonáš Eret, Tomáš Hurdzan, Michal Seják, Milan Fürbacher a Maryam Amina Koucha. Vyzdvihnout zasluží zejména výkony Tomáše a Michala, kteří patřili mezi neúspěšnější střadatele bodů ze všech účastníků turnaje. Titul nakonec obhájil tým 2222 Polabiny, zbývající medaile vybojoval Spartak Vlašim a Desko Liberec.

Milan Fürbacher st.

Volejbalový titul patří České Třebové

■ Poslední a nejdůležitější akcí letošní sezóny pro úspěšné volejbalové družstvo mladších žáků Sokola Česká Třebová II bylo finále mistrovství České republiky, které se hrálo v Hradci Králové. Dvanáct družstev bylo rozděleno do čtyř základních skupin po třech, ze kterých se do dalších bojů probíjela dvě nejlepší družstva. Ve skupině jsme měli pro nás poměrně neznámé soupeře z České Lípy a Ervěnic – Chomutova. Oba zápasy ve skupině jsme měli pod herní kontrolou a bez větších problémů jsme vyhráli. Postupovali jsme ze základní skupiny z prvního místa do skupiny semifinálové, kde se rozhodovalo o možnosti hrát o medaile. I v této skupině jsme zvítězili ve všech hraných zápasech bez ztráty setu a zajistili jsme si tak, že budeme hrát o medaile, čímž jsme splnili cíl, se kterým jsme na mistrovství jeli. Ovšem je pravda, že družstvo nasadilo výkonnostní a herní laťku hodně vysoko a podle výkonů jsme samozřejmě chtěli postoupit až do úplného finále. V cestě za tímto snem nám stálo družstvo z Bojkovic. Po bojovném výkonu, kdy si hráči sáhli až na dno svých morálních

vlastností, jsme zvítězili i v tomto náročném utkání 2:0. Ve finále nás čekala Ostrava, která je naprostou špičkou v mládežnickém volejbalu, oddíl je vrcholovým střediskem mládeže a navíc mistrem České republiky starších žáků. S Ostravou jsme hráli v letošní sezoně šestkrát v Českém poháru a pokaždé se nám podařilo Ostraváky porazit. Ač opět měl soupeř velkou výškovou převahu, na naší straně byla vidět převaha po psychické stránce. Celý zápas se hrál v naší režii a díky kvalitnímu servisu, bezchybné hře v poli a na příjmu se dařilo proti vysokým blokům výjimečně

útočit. Konečný výsledek finálového zápasu zněl 2:0 v náš prospěch. Stali jsme se mistry České republiky bez jediné porážky a ztráty setu. Nejlepším hráčem mistrovství byl vyhlášen náš příhrávající smečař Lukáš Vašina. Na úspěch českotřebovských volejbalistů se podíleli: Martin Blažek, Lukáš Vašina, Vojta Tecl, Tomáš Strnad, Denis Žaba, Radim Šulc, Daniel Jaško, Tomáš Olejář, Adam Olejář, Jiří Simon, Ondřej Batěk, Štěpán Hlaváček, Šimon Horáček.

*Lubomír Vašina,
Sokol Česká Třebová II.*

Chceme být moderní, uznávanou institucí,

říká ředitel Ústřední školy ČOS
Martin Chlumský

■ Systém vzdělávání v České republice prochází v současnosti zásadními změnami. Vychází se mj. z toho, že v dnešní době a zejména v budoucnu již nebude stačit získat kvalifikaci ve škole a mít ji na celý život, ale protože jednotlivé profese se vyvíjejí, některé zanikají a jiné naopak vznikají, bude nezbytné neustále si vědomosti doplňovat, rozšiřovat, získávat nové kvalifikace a nové profese. Sokol vždy ve své minulosti věnoval problematice vzdělávání značnou pozornost, významná role přitom připadla Ústřední škole ČOS. Jaké jsou její postavení a cíle v současné době a co pro ni mohou znamenat změny v požadavcích na vzdělávání a na celoživotní učení? I o tom jsme hovořili s bratrem Martinem Chlumským, který je od letošního 1. června novým ředitelem Ústřední školy ČOS.

Jak vnímáš postavení Ústřední školy v rámci struktury České obce sokolské?

Ústřední škola byla zřízena Českou obcí sokolskou jako jeden z odborných útvarů, s cílem zajistit vzdělávání cvičitelů, trenérů a činovníků ČOS a její činnost je upravena statutem. Škola navazuje na dlouhou tradici, kdy vzdělávání vždy bylo nedílnou součástí sokolské činnosti. V tuto chvíli především zajišťujeme školení a doškolení cvičitelů různých odborností a stupňů těchto odborností, ve spolupráci s dalšími odbornými útvary pořádáme školení činovníků. Důležitou součástí naší činnosti je i vypracování a získání akreditací Ministerstva školství, mládeže a tělovýchovy pro školení II. třídy a akreditované semináře, pro které jsme odborným garantem. Kromě toho je naší náplní práce také metodická, ediční a publikační činnost.

S kterými odbornými útvary je spolupráce školy nejužší?

V tuto chvíli především spolupracujeme s odborem všestrannosti, což je logické, protože pořádáme semináře a školení především pro cvičitele. Úspěšnost této spolupráce se opírá o vzájemnou komunikaci – odborné útvary nám podle svého programového zaměření a požadavků z jednot a žup dodají požadavky na druh a formu vzdělávací akce a my je zajistíme metodicky, organizačně a lektorsky.

A obráceně tato spolupráce také funguje, tedy Ústřední škola iniciuje některé vzdělávací akce a spolupracuje přitom s odbornými útvary?

Ano, přicházíme sami s podněty a nabídkou různých vzdělávacích akcí, a to prostřednictvím našeho programu aktualizovaného dvakrát ročně. Ten připravujeme v úzké spolupráci se vzdělávacím střediskem v Olomouci. Samozřejmě jsme schopni připravit i některou akci „na klíč“, mimo tento program, když se objeví požadavky a nutnost pro vyškolení, nebo doškolení cvičitelů a činovníků, v dané oblasti.

Do výběrového řízení na funkci ředitele Ústřední školy jsi šel určitě s nějakou vizí, kterou jsi také výběrové komisi prezentoval. Co tato vize obsahuje, jakou máš filozofii řízení školy?

Domnívám se, že vzdělávání našich dobrovolných cvičitelů a činovníků by se mělo stát jednou z priorit v ČOS, protože jejich odborné vzdělání a kvalifikace mají úzký vztah k udržení a rozvoji členské základny a ovlivňují činnost a úspěšnost tělocvičných jednot. Jinými slovy - investice do vzdělávání má z dlouhodobého hlediska velký význam pro udržení naší konkurenceschopnosti mezi ostatními organizacemi v oblasti sportu pro všechny. Z toho vycházím. Domnívám se, že je potřeba neustále usilovat o zvyšování odborných kompetencí našich cvičitelů, trenérů a činovníků. A k tomu je potřebné vytvořit podmínky. V současném světě, kdy se poznatky z různých oborů lidské činnosti velmi rychle mění, je potřeba udržovat krok s dobou i v našem oboru.

Lze ale klást stejné nebo obdobné požadavky na vzdělávání v profesním životě a na vzdělávání dobrovolných pracovníků, jimiž cvičitelé, činovníci a mnozí trenéři v Sokole jsou?

Zde vidím jeden ze základních konfliktů. Na jedné straně jsou požadavky veřejnosti, ale i členstva na kvalitu a vysokou odbornost cvičitelů, trenérů a činovníků, na druhé straně v naší oblasti se jedná především o dobrovolné cvičitele a činovníky, kteří této činnosti věnují svůj volný čas – a to má své limity. Tento trend můžeme sledovat po celé Ev-

ropě, kde bývá označován někdy jako „profesionalizace dobrovolnictví“. Navíc téměř 48 % sokolských tělocvičných jednot má méně jak 100 členů, což do značné míry může ovlivnit schopnost jednot podporovat finančně cvičitele

Třemi pilíři, o které se chceme opírat, jsou kvalita, otevřenost, inovace.

ve vzdělávání. Proto součástí mé vize je vytvořit určitý systém metodické podpory cvičitelů i činovníků, který jim umožní přístup k metodickým materiálům z domova, který pro ně bude pohodlný, příjemný a bude jim šetřit čas i náklady (například na dopravu). Prostředkem k tomu je např. e-learning. Další z priorit je potřeba vytvoření koncepce soustavného vzdělávání činovníků. Je třeba neustále usilovat o zlepšování kvality řízení našich tělocvičných jednot. Domnívám se rovněž, že je potřeba Ústřední školu více zapojit do mezinárodních projektů a umožnit členům ČOS zúčastnit se těchto projektů. Ať již to bude prostřednictvím Mezinárodní asociace sportu a kultury - ISCA, nebo jiných mezinárodních či národních organizací a institucí. Součástí by měla být i vzájemná výměna zkušeností, která může být pro nás velmi přínosná a obohacující. Předpokladem pro reali-

zaci těchto plánů je rozšíření současného personálního obsazení školy.

Které konkrétní úkoly a cíle si tedy v souvislosti s touto vizí kladeš pro nejbližší období?

Jsou to především tři cíle, které se opírají o tři základní pilíře. Prvním úkolem je podívat se na vnitřní chod školy a odpovědět si na otázku, jak můžeme být lepší v tom, co děláme, jak můžeme být efektivnější a zvýšit kvalitu školení. Druhým cílem je ve spolupráci s jednotlivými odbornými útvary analyzovat současný stav vzdělávání a navrhnout změny, vytvořit již zmiňovanou koncepci soustavného, kontinuálního vzdělávání činovníků. Třetím úkolem je vytvořit pracovní skupinu, která se bude zabývat přípravou návrhu systému distančního vzdělávání, v první řadě e-learningu. Motto pro všechny tyto tři cíle zní: Je třeba přizpůsobit se vývoji a aktuálním poznatkům v oblasti vzdělávání.

A ony tři pilíře, o něž by se plnění těchto úkolů mělo opírat?

Jsou to otevřenost, kvalita a inovace. Otevřenost ve způsobu řízení a chodu školy, otevřenost vůči současným trendům a pohybovým směrům, pro členy, cvičitele pak v možnosti zapojit se do činnosti školy. Druhým pilířem je kvalita, kde chceme zvyšovat úroveň našich školení a seminářů, i kvalitu metodické činnosti, pro niž je však podmínkou soustavné vzdělávání zaměstnanců a lektorů školy. Inovace je nejen vyhledávání nových pohybových směrů, které mohou obohatit program ČOS, ale také ve vytváření projektů, které pak následně mohou využívat jednoty. V tomto smyslu může být Ústřední škola inovačním centrem, které se bude opírat o spolupráci nejen s ostatními odbornými útvary, ale také o spolupráci s českými vysokými školami a mezinárodními institucemi.

Kdybys tedy vizí, jak by měla Ústřední škola vypadat, měl vyjádřit stručně, jednou větou, jak by zněla?

Představuji si Ústřední školu ČOS jako moderní, doma i v zahraničí uznávanou instituci, která sleduje a uplatňuje současné trendy ve vzdělávání, s přitažlivým programem pro členy ČOS i veřejnost. ☺

Sokolští divadelníci si dali sraz v Lázních Toušeni

V Lázních Toušeni se 19. až 21. dubna, a poté ještě 25. května uskutečnila VIII. národní přehlídka sokolských divadel. Své inscenace přivezly soubory z Čech, Moravy a Slezska a svými výkony přesvědčily diváky a lektorský sbor o vzrůstající kvalitě sokolského divadla.

Z představení A je to v pytlí, Sokol Lány

Pan radní si neví rady, Sokol Předměřice nad Labem

Postel, Sokol Lázně Toušev

■ Přehlídku zahájil v pátek večer domácí soubor Nová generace představením *Postel* aneb *Život není pro děti*. Režie se ujal autor textu Filip Müller a nutno dodat, že s velkou invencí. V emotivně vypjatých hlavních rolích se představili Martin Hejný a Michael Vykus. Lektorský sbor v závěrečném hodnocení označil tuto inscenaci za výjimečnou se znaky profesionality ve všech složkách jevištního projevu. Filip Müller, který vyrostl na toušeňském jevišti a vystudoval Pražskou konzervatoř v oboru herectví, byl na jaře letošního roku v rámci studentských cen Thálie vyznamenán mezi mnohostrannými objevy a talenty – právem – za nejlepší divadelní text.

Sobotní dopoledne přineslo další inscenaci z autorské dílny – *Staré pověsti české* aneb *Krok za Čechem* od Michala Gulyáše. Autor a režisér Divadelního souboru MIG T.J. Sokol Mratín nastudoval spolu s režisérkou Šárkou Smíškovou koláž z díla Aloise Jiráska, přičemž středem této inscenace se zpěvy, které vyšly také z vlastní dílny souboru, zůstal sám velikán naší literatury. Divadlo ze Sokola Mratín bylo na přehlídce poprvé a ukázalo se jako soubor s dobrou perspektivou. Vesměs mladší generaci v této inscenaci doplnila Olga Veselá, pamětnice ochotnického souboru, který v Mratíně působil před lety, a svoji roli Libuše zvládla s velkým hereckým zaujetím. Soubor se dobře vyrovnal i se zpívanými pasážemi a plně si získal početné publikum zcela zaplněného toušeňského hlediště.

První představení sobotního odpoledne předvedl divadelní soubor ze Sokola Předměřice n/L. Na přehlídce byl už počtvrté, ale v minulosti vždycky přivezl pohádku pro děti. Tentokrát nás překvapil společenskou komedií *Pan radní si neví rady*. Vybral si polského autora z konce devatenáctého století, který napsal řadu divadelních her s podobnou tematikou. Komédie ze života maloměsta se společenskými zvyklostmi i trapasy a různými rodinnými kolapsy působí i na dnešní publikum známým dojmem, i když ve světle dnešních životních postojů přece jen poněkud archaicky. Sám režisér PaedDr. Milan Němeček si zahrál titulní postavu a nutno dodat, že s velkým přehledem. Lektorský sbor poukázal na možné vylepšení inscenace ve zpřesnění jednotlivých situací a doporučil souboru, aby se pro budoucí činnost poohlédl po současných autorech, kteří se zabývají psaním situačních komedií, protože předměříčtí divadelníci na inscenování těchto her rozhodně mají herecký potenciál.

Ve druhém odpoledním představení na jevišti sokolovny nastoupil soubor ze Sokola Opatov na Moravě. Byl v Toušeni poprvé, ale je nám známý svou účastí na moravské části národní přehlídky v minulých letech v Boskovicích. Tentokrát při-

vezl komedii světového věhlasu Skapinova šibalství. Molière má vždy zaručený úspěch, pokud soubor disponuje ve svých řadách hercem schopným zahrát titulní postavu. Skapino v podání Pavla Vrzala se ukázal být tím správným tipem i typem a celá inscenace se tak nesla v dobrém tempu. Výtečnými spoluhráči se ukázali oba otcové v podání pánů Bohuslava Kvaisera a Emila Rampíra. Typově vhodným partnerem Skapina byl i sluha Silvestr v podání Jiřího Kvaisera.

Sobotní večer nabídl komedii Raye Coonyho *A je to v pytlí!* v podání Divadla Tyrš při T.J. Sokol Lány. Tuto velmi složitou situační komedii s poněkud morbidní zápletkou sehrál soubor s velkou jistotou a velmi slušnými humornými prvky. Režisér Roman Havelka vystavěl situace velmi svižně od začátku do konce a herci uhráli nasazený spád s přehledem. Výborným nápadem se ukázal simultánní překlad replik postav cizinců v řeči balkánského národa, kterých byla celá řada, a tak divákovi zprostředkoval vtipnou formou i dialogy, kterým by jinak nerozuměl. Z vyrovnaných výkonů všech herců je dobře zmínit důsledně vytvořenou figuru Konstábla, kterého ztvárnil Luboš Fejtek.

Neděle 20. dubna začala pohádkou *Jak to bylo s Růženkou* v podání zkušeného souboru Maska z České Skalice. Už úvodní scéna sudiček naznačila, že soubor umí komunikovat s dětským divákem. Dagmar Dupke a Pavla Knápková ve jmenovaných postavách uvedly diváka do děje, kterým nás svými suggestivními výkony provázeli Princ Šípek v podání Mirka Širokého a komoří Jablkoň, kterého hrál Petr Tengler. Královna Evy Schwarzové byla stejně líbezná, jako písničky, pro které složila hudbu. Není zcela obvyklé, že na představení přijede také sám autor. V tomto případě dramatik Stanislav Tomek, autor pohádky, do Toušeně přijel. Při setkání souboru s lektory po představení se vyjádřil velmi pochvalně o inscenačním zpracování právě souborem Maska z České Skalice a netajil se tím, že tento soubor se mu líbil nejvíce ze všech, které dosud jeho pohádku inscenovaly. Ze Slezska přijel do Toušeně soubor Sokola Kyjovice ve Slezsku, aby divákům nabídl inscenaci hry *Rodina je základ státu*, kterou soubor uvedl pod názvem *Je to v rodině!* Soubor je známý

FOTO HANA NĚMEČKOVÁ

Zleva s grafickým listem Josefa Jelínka vzdělavatel ČOS bratr Zdeněk Mička a starosta městyse Luboš Valehrach, vpravo komorní pěvkyně Soňa Červená.

svou účastí na boskovické části národní přehlídky z minulých let. Jeho velmi zkušená režisérka sestra Marie Vaňková předkládá svým hercům repertoár opravdu náročný. Jestliže *Dobývání princezny Turandot* bylo jedním z vrcholů jejich společné práce v minulých letech, potom inscenace Raye Coonyho, kterou přivezl do Toušeně, byla ze stejného stupně obtížnosti. Všichni herci se vypořádali se situační komedií se ctí. Za zmínku stojí velmi přesná kresba figury Billa, kterou s nebývalým půvabem vytvořil Jan Moravec.

Závěr první části VIII. národní přehlídky patřil Divadelnímu souboru Bazilišek benátský ze Sokola Benátky nad Jizerou. Uvedl svoji autorskou revui *Prodaná nevěsta aneb Cesta do hlubin národa českého*. Představu dramatika Józefa Zbigniewa Czerneckého (ve spolupráci s pěvkyní Renatou Drossler) s vtipným pohledem na český národ od první republiky přes protektorát, komunismus, sametovou revoluci až po vstup do Evropské unie, zahráli herci se zaujetím a dobrými sborovými zpěvy. Smetanova a Sabinova *Prodaná nevěsta* jim poskytla velké pole působnosti a úvodní sbor *Proč bychom se netěšili* se jim stal ústřední melodií českých historických mezníků dvacátého a začátku

jednadacátého století. Toušeňská národní přehlídka měla ještě

pokračování v sobotu 25. května. Divadlo v Roztocké ze Sokola Jilemnice přivezlo hru s názvem *Na hraně života* (původně *Hotel mezi dvěma světy*).

Nesmíme ale zapomenout na organizaci celé národní přehlídky. Organizátoři – Česká obec sokolská, vzdělavatelství odbor ČOS a jeho kulturní komise a hostitelé – Divadelní soubor při T.J. Sokol Lázně Toušeň s jeho vedoucím bratrem Janem Králíkem ve spolupráci s městysem Lázně Toušeň společně vytvořili všem hostům a divákům neopakovatelnou atmosféru. Přátelské přijetí a starostlivost o účinkující, divácké zázemí hercům všech souborů, gastronomický servis všem, kdo byli v sokolovně, prostor pro práci lektorského sboru, přesný časový harmonogram, který byl dodržen ve všech detailech atd., atd. až po přijetí zástupců souborů, lektorů a hostů starostou městyse Lázně Toušeň – to vše pozvedá národní přehlídku sokolských divadel na vysokou společenskou úroveň. Ozdobou VIII. národní přehlídky sokolských divadel v Lázních Toušeni 2013 byla osobní účast komorní pěvkyně, sólistky opery i činohry Národního divadla v Praze paní Soni Červené, laureátky a členky poroty Ceny Thálie, ve funkci předsedkyně čestného předsednictva přehlídky.

Díky všem za vzornou organizaci a péči!

Bohumil Gondík

Psal se rok 2012 a sokolové – cvičitelé III. třídy se museli rozhodnout, zda se spokojí s tím, co mají, nebo jestli se budou řídit Tyršovými slovy a podle jeho tajného ponoukání, které obsáhl v uvedeném citátu, se přihlásí na II. třídu cvičitelů. Ti, kdo se rozhodli být vedeni Tyršovými citáty, čekala přibližně půlroční práce, ve které si měli zdokonalit kvalifikaci, kterou doposud získali. Tento půlrok obsahoval šest víkendů, které měly být ve znamení sportu a lekci, které by cvičitelům pomohly porozumět tajům psychiky cvičence a své vlastní, složitosti lidského těla, první pomoci, vytváření sletových skladeb, názvoslovným prvkům a v neposlední řadě financování, které probíhalo v každé jednotě a župě. Přestože zde bylo mnoho témat, která byla obtížná a těžce zvládnutelná, výuka probíhala většinou zábavnou formou, která člověku pomohla porozumět věcem, kterým by výukou z knihy neporozuměli. Program těchto víkendů byl vždy dopředu pečlivě zvolen Annou Jurčíčkovou a Danou Absolonovou, které vždy vypracovaly program, ve kterém se prolínala jak praktická výuka, tak i teoretická.

Budoucí cvičitelé museli dávat pozor, aby porozuměli danému tématu, neboť se jejich pochytané znalosti měly promítnout v následných testech, které měly potvrdit absolvování. Závěrečné zkoušky se skládaly jak z písemné, tak ústní zkoušky. Písemná zkouška obnášela testy z anatomie, fyziologie, názvosloví, první pomoci. Také museli budoucí dvojkaři vytvořit minutovou etudu, kterou sami předváděli a sepsali, vytvořit cvičební jednotku pro danou skupinu cvičenců a také sepsat závěrečnou práci, která dala většině obrovskou práci a zabrala jim mnoho času, než se přes ni přenesli. Ústní zkoušky byly tím posledním, co je dělilo od slavnostního ukončení. Skládaly se z dvaceti

Noví cvičitelé II. třídy

Cvičitelé II. třídy

„Člověk je tu proto, aby si něco předsevzal a aby to provedl. Pouhá existence je moře bez vody, kniha bez obsahu, život bez života.“

Dr. Miroslav Tyrš

otázek povinných pro všechny a dalších přibližně osmi otázek, které byly více zaměřené na to, zda jedinec dělá zkoušky za všestrannost, či za „rodiče a děti“. Každý si tudíž vytáhl dvě otázky, které si „na potítku“ připravil, a poté o nich mluvil před tří až čtyřčlennou porotou, která se skládala z ústředních postav, které cvičitele během jejich školení provázeli. Zde bylo také na místě, aby si každý obhájil svou vlastní závěrečnou práci, kterou odevzdával. Přes všechny nervy a pot, všichni cvičitelé, kteří se dostali až k ústním zkouškám, prospěli a stali se tak oficiálně členy, kteří se zařadili mezi cvičitele II. třídy.

Slavnostní vyhlášení nových cvičitelů II. třídy proběhlo ještě téhož dne, 11. května 2013, v Mramorovém sále Tyršova domu v Praze. Prostory Mramorového sálu dodávaly celé události úctyhodnou atmosféru, kterou doplnila vřelá slova náčelnice a náčelníka ČOS.

Toto školení obohatilo účastníky o zkušenosti, ale také o nové přátele, sestry a bratry, kteří se zde měli možnost poznat, a které stmelily společné zážitky, jichž bylo nespočetně. Mnoha cvičitelům přinesly tyto lekce nové nápady, jak zabavit věkovou skupinu, kterou trénují, ale také pomohly s otázkami, nad kterými v hloubi duše tápali. Nebyla to jen výuka, byla to radost, která se objevila v srdci každého člena, když se opět vrátil do dětských let a hrál hry, v kterých se měl inspirovat pro své nynější i budoucí svěření.

I já jsem se účastnila těchto víkendů a mohu se nyní pyšnit titulem cvičitel II. třídy všestrannosti. I přesto, že to byla opravdu náročná práce, a myslím, že jsem nebyla jediná, kdo nevěřil, že školení dokončí, úspěšně jsem zkoušky složila. Nalezla jsem zde spoustu přátel, zažila zábavu, která by nikde jinde nebyla možná, a upevnila své vědomosti. Zkušenosti, které jsem zde získala, mi zůstanou do konce života, a to jen proto, že jsem následovala zakladatelova slova a nenechala se odradit náročností školení. Je to zkušenost a já jí rozhodně nelituji. V životě jich totiž není nikdy dost!

*Hana Schořová
T. J. Sokol Pražský*

ZE slavnostního vyhlášení nových cvičitelů II. třídy

Z průběhu školení

Procházka druhá - sklep nebo tajemné podzemí

Kouty a koutečky Tyršova domu

■ Letos uplyne devadesát let od chvíle, kdy byly položeny základní kameny Tyršova domu, čímž byla oficiálně zahájena rekonstrukce Michnova paláce, přilehlých budov a stavba nových objektů. Procházejte se tedy s námi po těchto historických budovách, které naši sokolští předkové ze svých prostředků pozvedli z ruin a vybudovali tak důstojné sídlo ČOS.

Spletitý, možná ne úplně objevený labyrint. Mívám tu pocit nejistoty. Žádného stálého obyvatele neznám. Sem tam tu proběhne potkan, zvíře sympatické, které mnoho příznivců nemá. Půda byla přívětivější. Možnost občasného, nečekaného vstupu vody z nedaleké Vltavy znervózňuje, stejně jako nesmírná rozsáhlost sahající v jednom

sklady. Propojení mezi Tyršovým domem a hotelem Kampa nebo restaurací Pod Petřínem. Dostat se podzemím až k hlavní ulici Újezd není žádným problémem. Ale když se dostaneme do blízkosti základů Michnova paláce, zastaví nás jen masivní mlčení a pevně zavřená ústa zatím mlčících mohutných zdí. Pootevřít je nebude lehké.

Jeden otvor kudy vstoupit tu je. Láká, ale navštíven v době nedávno minulé zatím nebyl. Pod slavnostním nádvořím existovaly prostory již dávno. Východ z paláce směrem k řece Vltavě vypadal velmi pravděpodobně jinak než dnes. Byl podobný některým římským vilám, jejichž východ do zahradního nádvoří byl spojen s nymfeem. Prostorem v podzemí, který se dal navštívit přímo z paláce schodištěm směřujícím do zahrady. Zbytky takového nymfea v Tyršově domě prokazatelně jsou. Dokonce existuje i detail schodiště před rizalitem z roku 1774, který jasně ukazuje, jak se možná i v době michnovské z paláce vycházelo směrem do zahrad sousedících s Čertovkou.

Co nevíme. Jak vlastně podzemí Michnova paláce, existuje-li, vypadá. Byl onen již zmíněný otvor jen začátkem únikové cesty z původního paláce? Nemohl souviset s domněnkou, že Michnův palác byl podzemní chodbou propojen s kostelem Sv. Máří Magdalény (dnešní Hudební muzeum), na jehož úpravách se v polovině 17. století zásadně podílel Václav Michna z Vacínova?

Otázky, na které zatím neumíme odpovědět, budou v blízké době přibývat. Možná, že nakonec budeme velmi překvapeni, jaký klenot velkého architektonického významu Československá obec sokolská v roce 1921 zakoupila.

Zdeněk Bartůněk

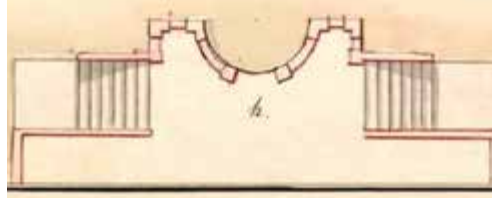
směru od ulice Všehrdovy až po ulici Hellichovu a v druhém od ulice Újezd směrem k obdivované Čertovce, kde přesné ohraničení podzemních prostor neznáme. Existují jistě pod slavnostním nádvořím. Možná, že bychom nějaké našli i v místech, kde je dnes odstavná plocha pro auta. Na konci 13. století tu pravděpodobně stál kostel založený Eliškou Přemyslovnou. Domněnka nebo skutečnost. Nevíme. Všudypřítomná blízkost základů Michnova paláce láká tajuplností, která je těžko odmítnutelnou výzvou. Nezbyvá nic jiného než ji přijmout.

Co víme. Prostory vystavěné v letech 1921 až 1925 známe přesně. Stará kotelna. Dnešní prostory sloužící jako

Zbytky nymfea v zahradě, dnešní stav

Detail terasy před rizalitem na plánu z roku 1774

Do Národní kroniky, což je projekt k zaznamenávání událostí či vzpomínek obyčejných lidí, se se svými příspěvky zapojují i sokolové. Zajímavý příběh s napínavou zápletkou do této kroniky vložil Alois Košťálek ze Sokola Kokory. A tento příběh zaslal i do naší redakce.

ské činnosti však musel Sokol vypracovat nové stanovy a teprve po jejich schválení rakousko-uherskými úřady a vydání tiskem mohl být Sokol Kokory rozšířen o tzv. „Ženský odbor“, a ten ještě musel mít svého mužského rádce z řad vlastních funkcionářů. To vše se podařilo splnit v roce 1912. Muži a nově přijaté nadšené a zplnoprávněné ženy Sokola Kokory i s první náčelnicí se ihned shromáždili, rozeřádali a moderně na fotografii zdokumentovali tuto významnou událost ve spolkovém životě naší obce. Fotografii navíc nechali zpracovat jako pohlednici na rubu s místem pro poštovní známku, adresu a případný text. Podobně si

s kokorskými sokoly popsána na první pohled zcela nesrozumitelnými znaky, a to byl vlastně pro nás jakoby konec bádání a zkoumání. Jen na fotografii je jedna pohledná sokolka označena křížkem, určitě proto, že byla v ohnisku zájmu obou mládenců. Pohlednice z druhé poloviny roku 1912 byla napsána 16. 1. 1913 a o den později odeslána s razítkem pošty Kokory a pětihalérovou známkou s portrétem císaře Františka Josefa na místo určení.

Voják rakouskouherské c.k. armády Metoděj Veselský (možná byl jen na cvičení) pohlednici v pořádku obdržel a po skončení vojenské anabáze přivezl zpět do Kokor. Zde na rodném statku zůstala uchována i po jeho opětovném povolání v létě 1914, tentokrát už do obrovského požáru první světové války. Osud se naplnil. Mladý Metoděj Veselský, který v době míru tolik chtěl získat fotografii sličné Anny, se už z války nevrátil. Padl jako jeden z prvních kokorských hned na podzim téhož roku a je také jako první uveden na pomníku padlých obce Kokory.

Tajemné šifry z Kokor staré sto let

Pohlednici vydanou Sokolem Kokory více než před sto lety, v září roku 1912, se nám podařilo získat pro vzdělavatele T.J. Sokol Kokory, obecní kroniku a naše Kokorské noviny od současného starosty místního Sokola, bratra Radomíra Veselského z rodinné pozůstalosti po jeho staříčkovi, rovněž členu kokorského Sokola, Aloisu Veselském.

Protože historie naší obce a Sokola Kokory bude v tomto vyprávění, opředeném trochou tajemství, hrát významnou roli, musíme se k ní alespoň v několika řádcích vrátit.

Tělocvičná jednota Sokol pro Kokory a okolí rozvíjela od svého založení v roce 1903 svou činnost se střídavými úspěchy. K velkému rozmachu se nadechla podruhé až po roce 1908. O tři roky později již bylo jasné, že důležitou roli v Sokole budou hrát i moderní pokrokové ženy a děvčata. K oficiálnímu povolení jejich sportovní a společen-

tehdy počínaly i kokorské rodinné firmy a obchodníci.

Zcela novou pohlednici se zdatnými cvičenci a pěknými sokolkami využili pro svou korespondenci bratři Veselští ze statku č.p. 33 na hlavní návsí městečka Kokory, naproti už tehdy známé hospody U Dohnalů, v jejímž sále se tehdy odbyvalo také cvičení Sokola.

Starší Metod Veselský sloužil tehdy u 4. kompanie 15. pěšího pluku ve Steibnig (Jistebník) a vedl korespondenci s domovem, s bratrem Aloisem (Aloise si ještě dost rodáků pamatuje a pan L. K. dokonce i jeho otce Antonína, na jehož pohřbu nesl kříž). Ať už v korespondenci bylo cokoli, nebylo to, ani při otevřené zásilce, určeno pro cizí oči. Oba, patrně sečtělí mladíci a samozřejmě sokolové, to vyřešili po svém. Aby všechno na pohlednici zůstalo důvěrné, použili pro veškerý text, mimo adresy, vlastní tajnou abecedu. Odesílatel Alois tedy text důkladně zašifroval. A tak je rubová strana pohlednice

Oč smutnější je tento příběh mladého sokola, starý sto let, o to více provokovaly kronikáře tajemné šifry na pohlednici. Požádal jsem proto přes počítač svého bratra Jiřího, žijícího již po léta v Čechách, zda by se na text podíval a jako bývalý voják třeba i vyluštil. A tak se i stalo.

Bratr se do šifer ponořil a po celonoční směně mi ráno mohl „mejlovat a melodovat“: Ahoj strýčku (oslovení jsme si zavedli již před léty kvůli dětem), je to jednoduchá záměnná šifra, při luštění na mne dýchla minulost a skutečnost, že nahlížíme do kokorské a sokolské historie před 100 lety. A to bylo silné. To šifrování a používání tajného písma na otevřených zásilkách nebylo tehdy až tak neobvyklé. Poslání pohlednice bylo totiž několikrát levnější, než uzavřený dopis. Ale teď už doslovný skutečný a naprosto „nezávadný“ text šifrovaný Aloisem Veselským dne 16. 1. 1913: Milý bratře, srdečně Tě pozdravuji a děkuji za lístek, jenž jsem od Tebe z lásky

přijal. Nehněvej se, že jsem Ti hned neodepsal, neb od neděle se bavím zabíjačkou a za druhé jsem s Annou nemluvil, až včera, když jsme se spolu promenádováli po jarmaku. Říkal jsem jí také o tu podobě. Neměla chuti Ti ji zaslat, co prý bys tam s ní dělal. Až přijdeš, že ti ji dá. Teprve po dlouhém přemlouvání mi slíbila a podáním ruky potvrdila, že Ti ji co nejdříve pošle. Ples sokolský bude na druhou neděli. Pozvánku Ti závčas pošlu. Minulou neděli byl hasičský a tuto sobotu bude ples sladovnické chasy v pivováře. Tvůj bratr Lojzík.

Zbytek textu (celý text je jen nepatrně jazykově upravován) je pro nedostatek místa šifrovaně napsán na rubu pohlednice: Napiš mi obratem lístek, na koho tu píseň mám napsat, zda Tobě v dopise, nebo na pohledu přímo slečnám.

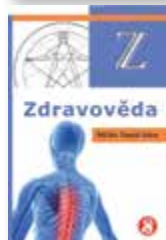
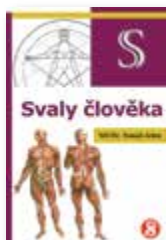
Je nesmírně zajímavé, jak nás obyčejná pohlednice dokáže vtáhnout do minulosti naší obce. Ze sokolů na pohlednici jsme poznali zejména bratra Františka Hučina, rádce ženského odboru a pozdějšího starostu Sokola Kokory, dalšího starostu Sokola Františka Pavlíka, Václava Pavlíka od Brodku, první náčelnici z roku 1912 sestru Františku Pavlíkovu a další. Hlavní protagonistku textu, zmiňovanou Annu či Anňu se nám však nepodařilo identifikovat. Text mimoděk potvrzuje i dlouhodobou tradici sokolských a hasičských plesů v Kokorách (podle ne zcela doložených výpočtů se ten sokolský konal letos posté) a ukazuje i něco z pohledu dneška zvláštního, plesy sladovnické chasy v pivováře, lednový asi tříkrálový jarmak i korzování mladých po obci, pravděpodobně kolem jarmarečních stánků. Nebyl jsem sám, koho tento pohled přes stoletou hradbu času zaujal. Byl to především přes rodinné pouto „dědic“ dokumentu R. Veselský a zejména při luštění tajné abecedy bratr pisatele, před léty dorostenec kokorské házené a cvičenec na-

šeho Sokola, který přes svou téměř padesátiletou odloučenost od Kokor si přirozený vztah k rodné obci plně zachoval. Vzpomínku na otce obou mladíků hospodáře Antonína Veselského přidal při jedné ze svých obvyklých návštěv Kokor i někdejší „soused odnaproti“, pan Ladislav Krempel.

Kontinuitu sokolské pospolitosti v Kokorách u Přerova trvající již více než 100 let a věrnost sokolské myšlenky v tradičně sokolských rodinách mimoděk dokládá osobnost někdejší náčelnice Sokola Kokory, dnes šestaosmdesátileté sestry Marie Veselské rozené Pavlíkové. Na stoleté fotografii poznala, mimo jiné, mnohé členy své rodiny. Při zamyšlení nad uvedenou fotografií jsme ovšem zaznamenali skutečnost, která určité svou výjimečností stojí v rámci spojení sokolské minulosti a přítomnosti za zaznamenání. Sestra Marie Veselská je dcerou starosty kokorského Sokola ze 30. let, bratra Františka Pavlíka, manželkou starosty Sokola z let sedmdesátých Františka Veselského, syna pisatele šifrovaného dopisu a matkou současného starosty Sokola Kokory, bratra Radomíra Veselského. Sama vedla ženy a dorostenky již při návratu na slavný všesokolský slet v roce 1948 a dlouhá léta pak pracovala ve výboru. Její otec např. věnoval na zajištění stravování tohoto sletu, na který odjelo i 100 kokorských sokolů, „pašíka“ o váze 120 kg. Současný Sokol Kokory, který je nejpočetnějším spolkem v obci, úporně hledá cesty a zejména prostředky, jak na velkou a zavazující tradici 150 let Sokola a 110 let jeho existence v naší obci, úspěšně navázat a jak ji dynamicky propojit s dneškem. Zpracování, zveřejnění a popularizace zajímavostí z minulého života místního Sokola je jedním z takových spojovacích chodníků a snad může i zaujmout.

Alois Košťálek vzdělavatel Sokola Kokory a kronikář obce

Zdravověda a Svaly člověka

Česká obec sokolská vydala letos na jaře dvě publikace MUDr. Tomáše Jelena, které patří k základním učebním textům školení cvičitelů – Zdravovědu a Svaly člověka. U obou knížek se jedná o 5. vydání. Zatímco v publikaci Svaly člověka nedošlo k textovým změnám, v případě Zdravovědy se jedná o aktualizované vydání. Obě publikace jsou k dostání v prodejně v Tyršově domě v Praze.

Česká obec sokolská, Praha, 2013

Školáci v pohybu - tělesná výchova v praxi

Publikace autorky Hany Dvořákové seznamuje učitele prvního stupně základních škol, cvičitele a trenéry mladších školáků i rodiče se základními způsoby řízení a organizace tělesné výchovy. Ukazuje moderní možnosti realizace TV v praxi,

přináší konkrétní příklady vyučovacích jednotek a ukázky cvičení, které lze s dětmi v rámci pohybové přípravy provádět nejen v hodinách tělesné výchovy, ale i v rámci běžného školního režimu. *Grada Publishing, Praha 2012, 144 stran*

264 cvičení na velkém míči

zásobník posilovacích a protahovacích cviků pro každého

Po velkém úspěchu první knihy o cvičení na velkém míči autorka Helena Jarkovská vybrala a uspořádala 264 cviků vhodných pro posilování problémových partií a protahování zkrácených svalů. Jednotlivé

cviky jsou uspořádány podle zatěžovaných partií těla a vytvářejí tak velmi přehledný a dobře využitelný zásobník pro všechny, kdo chtějí cvičit doma, ale také pro instruktorky fitness, trenéry a rehabilitační pracovníky. Velký gymnastický míč je ideálním balančním náčiním, které vás donutí rozvíjet všechny pohybové schopnosti, zejména pohyblivost, koordinaci a rovnováhu. Cvičení zvládne každý bez rozdílu věku a je určeno i těm, kteří mají v důsledku ochabování svalstva problémy nejen se zády.

Grada Publishing, Praha 2013, 208 stran

První pomoc trochu jinak

Po revolučních změnách v ožívování přicházejí další změny na poli první pomoci. Loňské Standardy první pomoci, které vydal Český červený kříž, odpovídají tomu, co si řada z nás již delší dobu myslí a co je prezentováno na seminářích a kongresech urgentní medicíny.

■ Snaha a hlavní myšlenka revidovaných standardů je co možná největší zjednodušení a praktičnost nových poznatků. Tomuto trendu se postupně bude přizpůsobovat i výuka první pomoci v České obci sokolské. Čím méně faktů (teoretických informací, odborných termínů) si musí jedinec osvojit, tím větší pravděpodobnost, že si to bude v budoucnu pamatovat. Větší důraz se bude klást na praktickou stránku výuky než na teorii.

Rozpoznání onemocnění v jeho počátku (srdeční infarkt, mozková mrtvice, meningokokové onemocnění) a včasné přivolání zdravotnické záchrané služby je dalším úkolem laické první pomoci.

Zachránce na území České republiky upřednostňuje národní tísňovou linku 155. Evropské číslo tísňového volání 112 se použije na území ostatních států Evropy, kde je toto číslo zavedeno, a v případě, že volání na linku 155 není možné – není signál mobilní sítě.

Ve standardech je přesně definováno užití zotavovací polohy. Je určena pro postižené v bezvědomí, pro něž je nevhodná poloha vleže na zádech pro riziko vdechnutí krve či žaludečního obsahu (výrazné krvácení z nosu či dutiny ústní, zvracení, bezvědomí následkem otravy či opilosti, tonutí). Dále je určena pro postižené v bezvědomí, které musí zachránce opustit (hromadná neštěstí, nutnost zajistit přivolání pomoci např. v odlehleém terénu). Zotavovací polohu zachránce použije pouze za podmínky, že postižený normálně dýchá! Důvodem opatrnosti při ukládání postiženého do zotavovací polohy je fakt, že v této poloze se velmi špatně hodnotí stav dýchání a včas se nezahájí ožívování.

Dříve používaná stabilizovaná poloha není vhodná pro svou náročnost a riziko poranění pažní pleteně.

V případě závažné alergické příhody je doporučeno užití speciálního autoinjektoru s adrenalinem (Epipen), má-li ho postižený u sebe, stejně jako užití inhalačního spreje u záchvatu průduškového astmatu.

Při běžné dostupnosti zdravotnické záchrané služby není znehybňování zlomenin součástí laické první pomoci.

úhlu) je riziková a nesmí se v laické první pomoci používat.

Zajištění tepla pro postiženého se dnes považuje za velmi důležité. Použijte teplou přikrývku, oblečení, izotermickou fólii. Zajistěte i jeho tepelnou izolaci od země.

Rozlišování tepenného a žilního krvácení není podstatné. Rovněž rozlišení mezi úpalem a úžehem či poleptáním kyselinou a louhem postrádá v první pomoci smysl.

Již letošní vydání Zdravovědy odráží současné trendy ve výuce první pomoci. Problematikou výuky laické první pomoci se bude zabývat i podzimní sraz sokolských zdravotníků, který se uskuteční v sobotu 9. listopadu 2013 v Tyršově domě.

Zaškrcovadlo je označeno za extrémní prostředek v laické první pomoci. Je vyhrazeno pro hromadná neštěstí, nemožnost zastavit nebo výrazně omezit krvácení přímým tlakem. Zvednutí končetiny a tlakové body při zástavě masivního zevního krvácení jsou neúčinné a neměly by být používány.

Donedávna patřila mezi protiřoková opatření poloha se zdviženými dolními končetinami. Její účinnost v podmínkách laické první pomoci nebyla prokázána a pro některé zraněné (např. s poraněním pánve) může být riziková, proto není nadále doporučena. Stejně tak autotransfuzní poloha (zdvihnutí dolních i horních končetin do pravého

Bohužel, řada mýtů v první pomoci stále přetrvává už z doby poválečné (špendlení jazyka, fyzické bránění pohybu postiženého během záchvatu křečí, zaškrcení předloktí či bérce atd.). Ústřední škola ČOS spolu se zdravotní komisí ČOS bude nové poznatky zařazovat do přípravy cvičitelů a trenérů (např. e-learning). Již letošní vydání Zdravovědy odráží současné trendy ve výuce první pomoci. Problematikou výuky laické první pomoci se budeme zabývat i na podzimním srazu sokolských zdravotníků, který se uskuteční v sobotu 9. listopadu 2013 v Tyršově domě.

MUDr. Tomáš Jelen, zdravotní komise ČOS

Elektronická komunikační média a Sokol

■ Již před lety se začalo říkat, že kdo není na internetu, jako by nebyl – což platilo zejména pro firmy a další organizace a instituce. V dnešní době to platí stále, ale v rozšířenější podobě, zahrnující snad veškerou škálu elektronické komunikace a v poslední době hlavně i sociální sítě. Tato elektronická média mají řadu ohromných výhod, ale samozřejmě také svá úskalí. Letošní červnové povodně ukázaly význam elektronických médií – některé postižené jednoty dávaly aktuální informace pro své členy i pro veřejnost na web, zveřejňovaly je na svých profilech na sociálních sítích, členům zasílaly informace e-mailem či SMS zprávami. Webové stránky, profily na sociálních sítích, dostupné e-mailové

spojení – to vše jsou nástroje, které slouží nejen k rychlému informování, ale také k propagaci a oslovování veřejnosti. Tak, jak je v Sokole velice různorodá činnost, je i různorodý přístup k využívání elektronických komunikačních médií. Jsou jednoty a oddíly, které jsou v tomto směru velmi aktivní a mají své webové stránky i profily na sociálních sítích, jsou ale také jednoty, které mají problém se založením e-mailové adresy... Vývoj jde ale rychle dál a je třeba ho sledovat a reagovat na něj. Zkrátka, vědět. K problematice elektronických komunikačních médií napsal pro časopis Sokol dva následující příspěvky bratr Michal Hrotík, člen komise marketingu a propagace ČOS.

-red-

Sociální síť a Sokol

Sociální síť – určitě jste o nich již slyšeli. Určitě o té neznámější. Ano, Facebook, fenomén internetu posledních let. Ale i další méně známé sítě jako Twitter, Google plus, Foursquare, MySpace slouží k zábavě, komunikaci, sdílení všeho možného a k propagaci. A není to jen doména teenagerů, jak se mnozí domnívají. Například neaktivnější skupinou uživatelů facebooků jsou lidé ve věku 20–35 let.

A jak je na tom ve vztahu se sociálními sítěmi Sokol? Mnoho oddílů, jednot a žup má na některé sociální síti profil, který slouží hlavně ke komunikaci s členstvem, sdílení fotografií z akcí a rozesílání pozvánek na události. Oficiální stránky na sociálních sítích ovšem zatím chyběly. Ale to už je minulostí. V současné době má Česká obec sokolská profily na sítích Facebook a Google plus a připravuje se ke spuštění profilu na síti Twitter. Na našich profilech vám budeme přinášet důležité informace z dění v naší obci, pozvánky na významné akce a další zajímavosti. Samozřejmě budeme na profilech reagovat i na vaše dotazy, podněty a příspěvky. Na Facebooku již také naleznete i oficiální profil Ústřední školy ČOS. Zde budete mít neustále přehled o aktuální nabídce školení a seminářích. A jak se na uvedené profily dostanete? Jednoduše na adresách:

www.facebook.com/ceskaobecsokolska,
www.gplus.to/ceskaobecsokolska,
www.twitter.com/@obecsokolska,
www.facebook.com/skolacos.

QR kódy – účinná forma na sdílení informací

Jistě jste již tyto směsice černobílých čtverečků někde viděli. Možná jste jim nevěnovali pozornost, ale to je chyba. Tyto kódy totiž v sobě dokážou ukrývat poměrně velké množství informací – ať již jde o adresy webových stránek, kontakty, „esemesky“ nebo jen doplňující text k danému produktu. Jak se k informacím, které jsou ukryty v kódu, dostat? Je to jednoduché, stačí vám telefon s vestavěným fotoaparát, případně tablet, nebo počítač s webkamerou a příslušný program, který dokáže kód rozklíčovat. Tyto programy jsou ve většině případů zdarma a na webu jich naleznete velké množství. Je dobré jich vyzkoušet více a vybrat si tu aplikaci, která vám bude vyhovovat nejvíce. QR kód jednoduše vyfotíte – nejlépe přímo v dané aplikaci – a okamžitě dostanete informace ukrytou uvnitř kódu.

Napadá vás teď myšlenka, zda si můžete kód sami vytvořit a k čemu by se asi tak dal použít? Nejprve odpovím na otázku

k čemu kód využít, respektive k čemu kód využívám v Sokole já. První nejpoužívanější varianta je doplněk k plakátům na akce – zde se dá uvádět buď přesná internetová adresa s odkazem na webové stránky, na něž se dají podrobné informace, nebo například telefonní a e-mailový kontakt na pořadatele akce. Určitě i doprovodný text s informacemi, které by se na plakátek nebo pozvánku nevešly. Dále se dá kód využít ke sdílení kontaktu na cvičitele, na facebookové stránky – připravit QR kódy a jednoduše je vyvěsit na vývěsce v sokolovnách. Možností je nepřeberné množství.

A jak kódy vytvořit? Opět na to existují programy pro PC, aplikace pro mobilní zařízení, nebo přímo on-line generátory. Stačí vyhledat na internetu frázi: qr code generator. Za sebe mohu doporučit on-line generátory na adresách: www.the-qr-generator.com a www.qrcode-monkey.com. A jak výsledné kódy fungují, si můžete vyzkoušet na našem obrázku.

Michal Hrotík

Mistři České republiky

Basketbalové družstvo hráčů do patnácti let Sokola Pražského

